

Christophoros

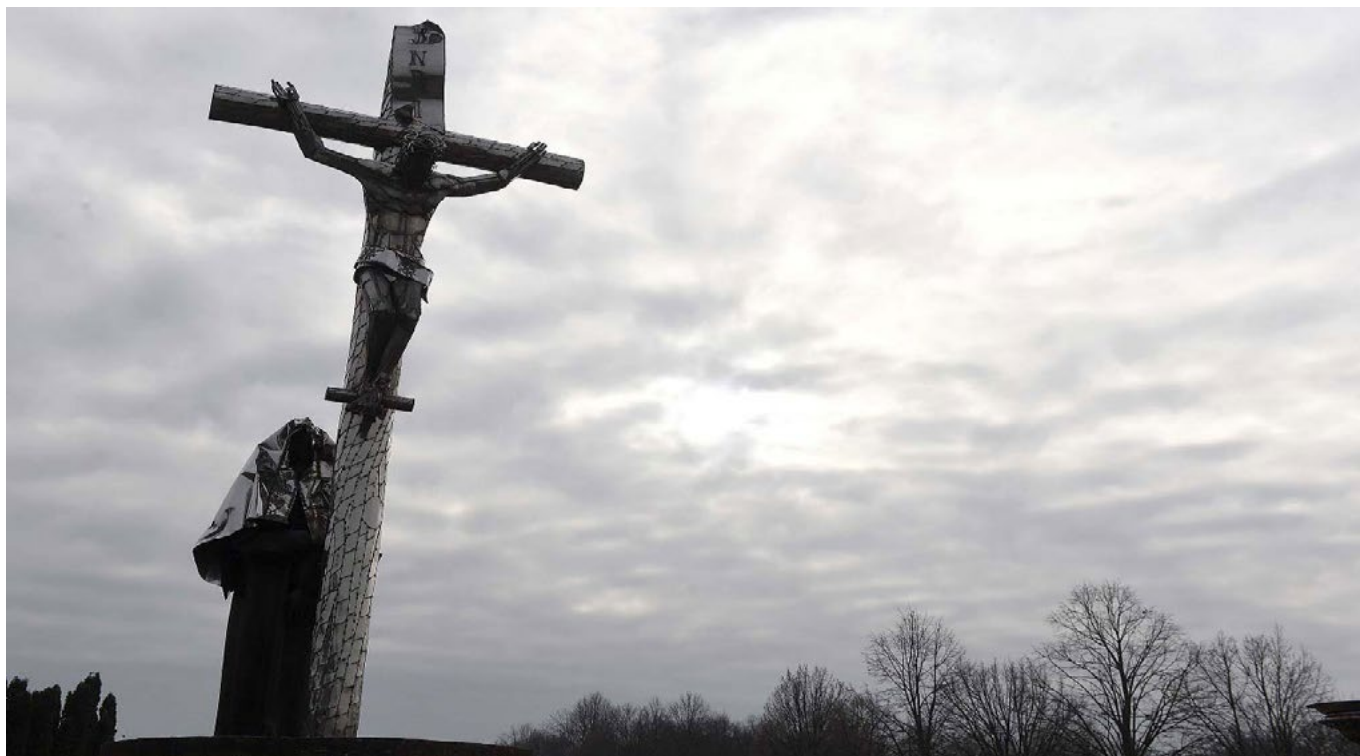
XXIX. évfolyam, 1. szám

Ingyenes kiadvány

2022. böjt – Fastenzeit 2022

Nézz föl!

Egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közelede a megváltásote.
(Lk 21,28)

Az elmúlt hetek nagy sikere volt a „Ne nézz föl!” című film. Egy halálos meteor közeleg a Föld felé, de a tudósok hiába könyörögnek, hogy tegyünk valamit, akadályozzuk meg a katasztrófát, sem a politika, sem a média nem alkalmas arra, hogy az emberek szemét felnyissa, sőt, a címbéli válasszal élnek: ne nézz föl! Ne akarj tudni a valóságról, csinálj úgy, mintha semmi nem történt volna! A félelem ellenszere a tudatlanság. Ha nem tudsz, nem félsz.

Jézus búcsúbeszédében szintén olyasmiről beszél, amit a kor embere félelmetesnek tartott: az általuk ismert világ végéről. Ők ezt úgy képzelték, hogy széthasad minden, ami eddig egyben volt: az ég, a föld, az elemek, minden, ami biztosnak tűnt, ingoványossá válik. Ebben az esetben az ember behúzza a nyakát, elkezd félni, lesüti a tekintetét – mert a föld sara, na az legalább biztos. Az ég bizonytalan, a Föld megbízható.

Jézus azonban pont fordítva gondolja. Amikor minden bizonytalannak tűnik – hadd tegyem hozzá: amikor öregszel, amikor munkahelyed, családot, önértékelésed eresztékei recsegnak –, akkor nem a lesütött szem ad biztonságot, nem a földben lehet bízni, hanem épp ellenkezőleg: az égen. Emeljéte föl a fejeteke! Nézz föl! Nem halálot, hanem megváltásod közelede!

A keresztyénség legnagyobb földrengése épp a böjti időszak végére, nagypéntekre esett. Amikor minden, amit a tanítványok fontosnak tartottak, bizonytalanná vált: Jézus nem közöttük volt, hanem a bíróság előtt; izgalmas közösségből hirtelen gyanúsakká váltak, a „te is közéjük tartozol!” mondat is váddá vált. Húzzuk be a nyakunkat, süssük le a szemünket – mondjuk mi. Emeljéte föl a fejeteke, nézzete föl – mondja Jézus. Nézzete föl – a Golgotára! Ámen.

Hegedűs Attila

Böjti iránytű

**„Kelet és nyugat tájait ujjongásra indítod.”
(Zsolt 65,9b)**

„Ezután [Jézus] városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát.” (Lk 8,1a)

Az írásztalomon van egy iránytű. Egy kedves emlék, amelyet lelkészi szolgálatom indulásakor kaptam. Az éveksorán rengeteg gondolat kapcsolódott hozzá. A mai igék is eszembe juttatták az egyiket:

mindig úton kell lennem. Menni kell, és hirdetni Jézus halálát és feltámadását, bizonyítást téve szeretetéről. Ezt a feladatot kaptam, és így a böjti időszak elején bűnbánattal kell megállnom és elgondolkoynom: vajon tényleg minden irányba elindultam? Vagy csak vártam, hogy jöjjenek hozzám a gyülekezetbe, a templomba az emberek?

Jézus nem állt egy helyben. Nem várta meg, amíg hozzá sereglenek, azért jött, hogy „megkeresse és megtartsa az elveszettet” (Lk 19,10). Ő utánam is utánam jött, rám talált, és elhívott, és ez olyan örömmel tölt el, amelyet szeretnék továbbadni. Evangélikus vagyok, ez azt jelenti, hogy az evangélium, a Jézusról szóló örömhír továbbadója, aki megy, hogy „az Isten országának evangéliuma” eljusson mindenkihez keleten és nyugaton.

Ezen az ideai böjti úton induljunk el mások felé, hirdessük – ahogyan Mesterünk – mi is városról városra és faluról falura, vagy kezdhethetjük kisebb lépésekkel is, átkopogva a szomszédba, hogy elmondjuk: „Van egy jó hírem...” Te vagy az, aki Jézust közel tudod vinni az emberekhez, jó szóval, példamutató élettel, megértő odafordulással.

Imádkozzunk! Úr Jézus Krisztus, akihez bármikor mehetünk, hiszen magad mondtad: „Jöjjetek én-hozzám”! Bocsáss meg, hogy sokszor nem mozdul a lábam, és nem érlek el téged. Köszönöm, hogy te utánam jössz. Köszönöm, hogy hirdeted nekem is az Isten országának evangéliumát, amely miatt ujjong a szívem. Kérlek, készíts fel, hogy példát követve ezzel az ujjongó örömhírrrel én is elindulhassak, és továbbadhassam. Ámen.

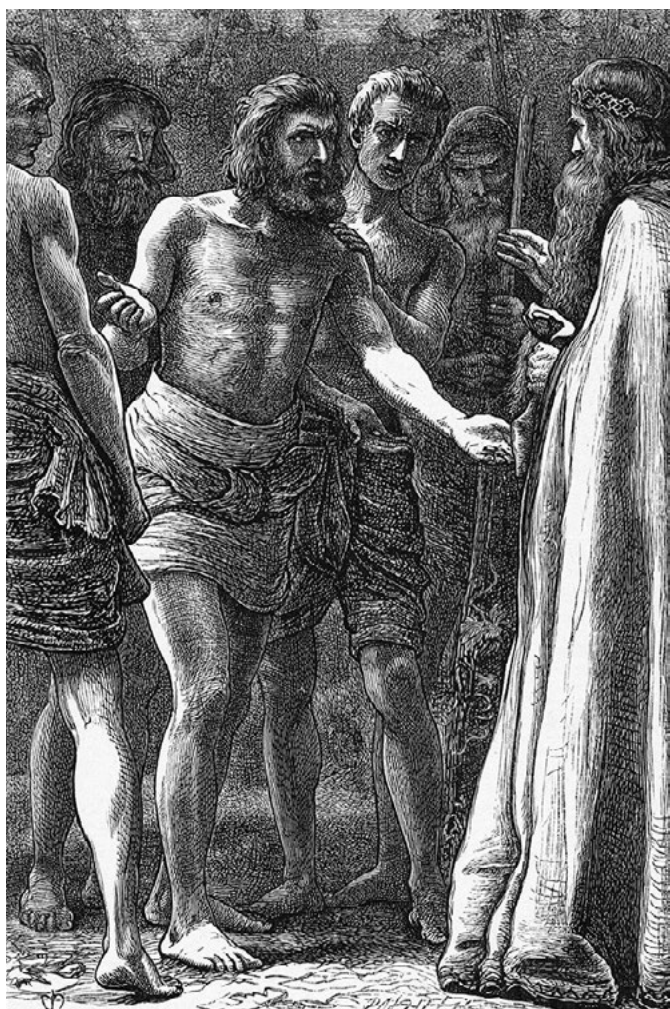
*Hokker Zsolt (Szeretetforrás.
Lelki útravaló az év minden napjára)*

Hívás a szőlőbe

„Hasonló a mennyekországa ahhoz a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe. Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, és ezt mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőmbe, és ami jogos, megadom nektek.

Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanígy tett. Amikor pedig délután öt óra tájban is kiment, talált újabb embereket, akik ott állogáltak, és megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész nap tétlenül? Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott fel bennünket. Erre ezt mondta nekik: Menjetek

el ti is a szőlőmbe! Miután pedig beesteledett, ezt mondta a szőlő gazdája a munkások vezetőjének: Hívd ide a munkásokat, és fizesd ki a bérüket, az utolsókön kezdve az elsőkig. Ekkor jöttek azok, akik öt óra tájban álltak munkába, és kaptak egy-egy dénárt. Amikor az elsők jöttek, azt gondolták, hogy többet kapnak, de egy-egy dénárt kaptak ők is. Amikor átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen, és ezt mondták: Ezek az utolsók egyetlen órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk, akik az egész nap terhét hordoztuk, és szenvedtünk a hőségétől. Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Vajon nem egy dénárban egyeztél meg velem? Vedd, ami a tied, és menj! Én pedig az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked. Hát nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk? Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók.” (Mt 20,1-16)

Keresztyén Gyülekezet! Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Hetvened vasárnapjával ma belépünk az ún. böjtelő időszakába, amely tekintetünket már a keresztre irányítja. Hogyan illeszkedik akkor ez a felolvasott ige a mai vasárnap helyéhez? Van benne csak némi utalás is a keresztre? Van. Mégpedig annyiban, hogy amit Jézus ebben az igében is, mint egyébként is, Istenről, az Ő szívéről, emberek iránti magatartásáról hirdetett, az jutatta őt a keresztre. A zsidó nép vezetői más Istent gondoltak el. Azon az üzeneten, amelyet Jézus mennyei Atyja megbízásából tolmácsolt, megbotránkoztak. Megszólal ez a megszólító megbotránkoztató üzenet a felolvasott szentígeben is.

1.

Isten eljárása, amelyet a szőlősgazda eljárása példáz, valóban érthetetlen, megbotránkoztató a természetes emberi észjárás előtt, melynek a számára a teljesítmény arányában járó jogos fizetség, vagy az érdem jutalmazása magától értetődő dolog. Meg vagyok róla győződve, hogy ha figyelemmel hallgattátok ezt a példázatot a szőlősgazda bérmegállapítását ti is nagyon különösnek találtátok. Ti nem értitek meg, hogyan váltatnak a legrövidebb ideig munkában állt munkások a többivel szemben elsőkké. Ti is bizonyára egészen jogosnak tartjátok azoknak keserűségét, akik az egész nap terhét szenvedték, tizenkét órán át dolgoztak és mégis csak ugyanazt a bért kapták, mint azok, akik kilenc, hat, három, sőt csak egy órát dolgoztak. Mert igaz ugyan, hogy azok az egész napos munkások megkapták a kialakult bért, a szokásos napszámot, 10 pénzt vagy egy dénárt, de ugyanezt megkapták azok is, akik csak egy óráig dolgoztak és még hozzá a legkedvezőbb körülmények között, a hűvösebb alkonyati időben. Hogyne zúgolódtak volna, hogyne érezték volna magukat igazságtalanul megrövidítettnek a már reggel felfogadott szőlőmunkások! Úgy-e, hogy ezt mértitek, sérelmüket jogosnak érzitek? Mégis az kell némulnia megbotránkozástoknak, ha tudomásul veszitek, hogy itt nem egyszerűen emberi történetekről van szó, hanem példázatról, amely Isten eljárásáról, bérfizetéséről tanít. A tanítás pedig röviden ebben a válaszban foglalható össze, amelyet a szőlősgazda a zúgolódók szószólójának ad: „Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.” Ez pedig azt jelenti, hogy Isten minden bért, itt az időben tapasztalható minden áldását is, és majdan az utolsó nagy bérfizetésekor az ítéletkor remélt üdvösséget is teljes fenséges szabadságában adja. Vele szemben nincsen helye semmiféle igénynek, semmiféle hivatkozásnak jogra, meg szolgáltságra. Azért Istennek az emberekkel szemben való megtartásával kapcsolatban tulaj-

donképpen nem is lehet szó bérről, fizetésről. Minden amit Tőle kapunk és amit Tőle remélünk, csak kegyelem. Semmiféle verítékessel nem megszolgálható kegyelem. Ez ennek a példázatnak a tanítása. Kemény lecke. De meg kell tanulni! Nekünk is meg kell tanulnunk! Az igazán hívőknek közöttünk is újra és újra meg kell tanulniuk! Mert a bérség, a bér elvárása ott lappang az evangélikusok között is, akik nem a cselekedetektől, hanem a hit által kegyelemből való megigazolást vallják. Mint ahogyan Jézus korában is nemcsak a farizeusok egész vallásossága épült fel Isten szolgálatában kifejtett erőmegfeszítések bérének várásán, hanem ez a várás ott élt a tanítványok szívében is. Hiszen ezzel a példázattal Jézus közvetlenül éppen a tanítványok kérdésére adta meg a feleletet, amelyet Péter így közvetített: „Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk Téged, mink lesz hát minékünk? (19,27) Ez a „mink lesz hát minékünk?” az istenszolgálat, a derék, becsületes, dicséretre méltó életfolytatás fejében az isteni jutalom elvárása a földi áldás formájában, sőt a halálon túl is jobban fészkel az emberi szívekben, mint ahogyan azt elismernénk. És ha jobban belenézünk önmagunkba és emlékezünk Istennel, az ő vigaszaival szemben nem egyszer érzett csalódásunkra, míg lehet, felfedezhetjük önmagunkban is. Legyen azért ez a példázat kijózanító és megszégyenítő indítás arra, hogy ne csak elméletben magasztaljuk jó evangélikus módon a kegyelmet, miközben a gyakorlatban az érdemesség jóleső érzésével és az alázatosság színében odasandítunk a remélt bérré, hanem teljességgel és őszintén valljuk, hogy amit mi kapunk és remélünk Istentől, az minden, minden csak kegyelem. Akkor aztán elmegy majd a kedvünk attól is, hogy összehasonlítsuk a magunk derék életét, a magunk hitét is másokéval és magunk felől teljes biztonságban sajnálkozunk a szegényeken, hogy mi lesz majd velük, amikor az utolsó bérfizetésre kerül a sor. Attól is, hogy azokhoz a szőlőmunkásokhoz hasonlóan a megrövidültség érzésével botránkozunk meg azon, ha Isten másoknak, nálunknál kevésbé érdemeseknek, egyszer-egyszer látszólag jobban fizet, mint nekünk. Az ígének mindentől a mondanivalójától bizonyára találva érezhetjük magunkat. Az lehet, hogy a megbotránkozás vele szemben itt is, ott is nem akar megszűnni. De vigyázzunk a megbotránkozókra az ige az utolsókhoz sorolja.

2.

Két félreértéstől azonban óvakodjunk ezzel az igével kapcsolatban. Az egyik az volna, ha valaki abból a körülményből, hogy az utoljára, csak egy órai munkára fogadott munkások is egyforma elbánásban részesültek a többivel, azt a következtetést akarná levon-

ni, hogy nem sürgős, hogy Isten hívásának engedjünk. Ha nem a szolgálatért fizet, hanem mindenki csak kegyelmet várhat Tőle, akkor a példázat tanulsága szerint teljes kegyelmet várhatunk Tőle, az üdvösséget is remélhetjük, ha egyelőre még éljük a magunk világát és majd csak később szánjuk oda magunkat az Ő szolgálatára. Vannak is mindig, akik azzal hárítják el mosolyogva a hívást Istenhez, hogy majd ha öregek lesznek, akkor megtérnek. Addig még ráérnek. Erre vonatkozólag csak ennyit: aki biztosan tudja, hogy ráér, mert van még ideje, az ám várjon azzal, hogy az Úr szőlőjébe szegődjék! De ettől függetlenül is milyen bátorság kell az ilyen ráéréshez, milyen balgatag az, aki a hívásra nem siet Istenhez. Mert amíg be nem szegődik hozzá, megfosztja magát az igazi nagy bér élvezésétől: az Istennel való élet örömétől. Ami vágy él benned biztonság érzése, életbátorság, életerő, lelki egyensúly, békesség után, az mind benne van ebben az örömben. Azért rettenetes kárvallott, aki éveket, évtizedeket enged elmenni anélkül, hogy utánanyúlna annak az öröme. És ha valaki végre rászánja magát, hogy beálljon a szőlőmunkások közé, megtörténhetik, hogy a szőlő Ura már nem szegődte. A példázatban mindenki, akit munkára hívott a szőlő Ura, azonnal beállt. A későbbi órákban felfogadottak csak azért hivalkodtak, tétlenkedtek addig, mert nem jutott el hozzájuk a hívás. Közülünk nincs senki, aki ezt a hívást már eddig is számtalanszor nem hallotta volna. Aki még mindig vonakodik attól, hogy egész szívvel álljon be a munkások közé, olyan bizonyos lehet afelől, hogyha arra egyszer végre rászánja magát, Isten elfogadja még a szívét? Az igaz, hogy Ő nem a bérfizetés, hanem a kegyelem Istene, de ez a kegyelem szabad kegyelem, azért meg is tagadhatja. És az Írás tud arról, hogy ez a kegyelem el is megy olyanok mellett, akik sokáig tanakodtak, elfogadják-e. A másik félreértés, amelyre példázatunk okot adhatna, az volna, ha valaki abból, hogy Istenem nem érdemeket jutalmaz, hanem kegyelmet gyakorol, arra akarna következtetni, hogy akkor felesleges minden igyekezet. A szőlőben lehet kényelmeskedni, hiszen gazdája mindenkinek egyformán fizet – kegyelemből! Csak az juthat ilyen gondolatokra, aki nem tudja, mit jelent az Úr szőlőjében munkálkodni. Ez nem szorítkozik pusztán buzgólkodásra pl. szeretetmunkában, egyházi tisztségekben. Hanem szőlőmunkásnak lenni egyszerűen annyit jelent, mint mindenben Istennek és Istennel élni. Mindig Őreá nézni, az Ő színe előtt állni, jelenlétéről tudni. Ebben az Istennel élésben egyszerűen nem lehetséges semmiféle mértéktartás! Nem azért nem lehetséges a kényelmeskedés, mert állandóan hajszol Isten követelése. Hanem azért nem lehetséges, mert aki Isten szőlőmunkása, nem bérért dolgozik, nem is az ellenőrzéstől való fé-

lelemtől, hanem belső kényszerből. Akit Isten egyszer legyőzött és Magáévá tett, az nem tehet másképpen, mint kedvében igyekszik Vele élni. Éhezik az egyetlen igaz bér után: Isten után, aki nélkül nem tud élni itt, és akinél szeretne lenni az örökkévalóságban.

3.

Végül még egyet: az igében finom utalás van arra, hogy ahogyan a még fel nem fogadott munkások hivalkodnak, tétlenkednek a piacon, úgy minden munka, minden élet Isten szőlőjén kívül, Nélküle az örökkévalóság fényében csak hivalkodás, tétlenség. Még akkor is, ha még olyan lázas tevékenység tölti ki és még olyan tetszetős eredmények kísérik. Erre is gondoljunk tehát, a szőlőmunkások példázatával kapcsolatban. A nagy bérfizetéskor minden kicsúszik a kezünkől. Oda nemcsak kisebb-nagyobb örömeink forrásait, fáradozásunkkal szerzett anyagi javainkat nem vihetjük magunkkal, hanem lefoszlik rólunk minden babér is, amit mások vagy magunk raktunk

a homlokunkra. Oda csak mint olyanok járulhatunk, akik vagy szőlőmunkások voltunk vagy a szőlőn kívül hivalkodók. Mert a bérfizetéshez mindenki kénytelen odajárulni. Ezen a ponton kitér a példázat kerete. Itt ezt a rendelkezést kapja a vincellér: „Hívd elő a munkásokat és add ki nekik a bért.” Egyszer majd így szól a szőlő Ura: „Hívj elő mindenkit, munkást és nem munkást!” És akkor lesznek, akik egyáltalán nem kapnak bért. Kegyelemből sem. Nem ismeri őket az Úr. Így értsük az igét: „Sokan van a hivatalosak, de kevesen a választottak.”

Hogy a kevesek közé tartozzunk, azért hangzott el a szőlőmunkások példázata. Hívás. A szőlőbe, Istenhez.

És Isten angyalai és az Egyszülött fiú, akinek egyedül köszönhetjük, hogy kegyelemre vár az Isten, mert minden bizonnal várják, kikről mondhatják ebben a gyülekezetben, amit az ige a szőlőmunkásokról elmond: „Azok pedig elmenének.” Ámen!

Beyer Pál (1951. január 21.)

Böjti gondolatsor 40 napra

Sokszor vagyunk az idő rabságában. Százszor is meggondoljuk, mire szánunk időt és mire nem. Vagy éppen azt éljük át, hogy kifolyik a kezünk közül ez a drága érték.

Mire elegendő negyven nap? A Bibliában nagy jelentősége van a negyven napos periódusoknak. Mózeszt átformálta a Sínai hegyen töltött negyven nap. Illést negyven napra kitaró erővel ruházta fel Isten egyetlen étkezés után. Egész Ninive megtért, miután negyven napnyi türelmi időt kapott Istentől. A tanítványokat is átformálta Jézus feltámadása utáni negyven nap.

A böjtnak mindig van értelme. Az előttünk álló negyven napnak legyen a célja az, hogy lemondunk az önmagunk körül való forgásról és átengedjük magunkat Isten átformáló és megújító szeretetének. Szánjuk oda magunkat még jobban az Ő szolgálatára!

Induljunk el együtt és menjünk végig közösen az előttünk álló negyven napos úton!

Ezt mondja az ÚR:

**Van itt hely nálam,
állj a kösziklára!**

2Mózes 33,21

március 6. – böjt első vasárnapja:

„Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt – így szól az ÚR. Megmutatom neki az én szabadításomat.” (Zsolt 91,15–16)

Menjünk a gyülekezet közösségébe családdunkkal, rokonainkkal, barátainkkal!

március 7. hétfő:

Találjunk alkalmas időt a napi csendességre! Alakítsuk ki az elcsendesedés rendjét (ének, imádság, igeolvasás). Élünk vele a böjt egész ideje alatt!

március 8. kedd:

„Imádkozzatok egymásért! Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jak 5,16)

Imádkozz név szerint egy személyért, aki valamilyen különlegesen nehéz terhet kell, hogy vigyen. Lehet szomszéd, barát, családtag, munkatárs, ismeretlen. Hordozd őt böjt egész ideje alatt! Hadd lássa meg ő is az Úr szabadítását!

március 9. szerda:

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.” (Mt 5,6)

Mondjunk le valamilyen kedvenc ételünkről! Vágyakozzunk mélyebben Isten után, Ő megelégtíti lelki éhségünket!

március 10. csütörtök:

„Zengjétek hálaéneket az Úrnak! Ő az, aki beborítja felhőkkel az eget, esőt bocsát a földre, füvet sarszajt a hegyeken.” (Zsolt 147,7–8)

Járjunk nyitott szemmel és nyitott füllel a természetben, hogy újra rácsodálkozzunk szépségére és csodáira! Adjunk hálát érte!

március 11. péntek:

Imádkozzunk azokért, akikkel a napunk során találkozunk!

március 12. szombat:

A körülöttünk felhalmozódó rendetlenség a szívünkben uralkodó rendetlenséget is tükrözheti. Tégy rendbe egy fiókot, egy elhanyagolt helyiséget. Közben engeddd meg Istennek, hogy Ő is rendet tegyen benned!

„Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17)

március 13. – böjt második vasárnapja:

„Emlékezz meg, Uram, irgalmadról és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak!” (Zsolt 25,6)

Gondoljunk olyan bibliai személyekre, akik átéltek Isten hatalmas tetteit. A mi életünkben is keressünk megtapasztalásokat.

március 14. hétfő:

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” (Fil 4,6)

Valahányszor félelem, aggodás támad bennünk, érzésünket formáljuk hálaadó, magasztaló imádsággá. Figyeljük meg, mennyivel könnyebb a napunk, ha az Úrba vetett hit és bizalom és nem a félelem parancsol!

március 15. kedd:

„Nem kellett volna-e neked is megkönyörölnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad?” (Mt 18,33)

Bocsássunk meg, ahogyan nekünk is megbocsátott a mennyei Atya.

március 16. szerda:

„Légy csendben, és várja az Úrra!” (Zsolt 37,7)

Olyan sok lármával töltjük meg az életünket. Rádió, számítógép, bármi, ami hangos, zajos. Ma ne kapsold be! Halld meg az Úr halk és szelíd hangját!

március 17. csütörtök:

„Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett az Úr veled, és hogyan könyörült meg rajtad.” (Mk 5,19)

március 18. péntek:

„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békeség, türelem, szívesség, jóság, hűség.” (Gal 5,22)

Ma ne légy hangos, erőszakos, de légy kedves, türelmes!

március 19. szombat:

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek.” (Zsid 13,7)

Ma a gyülekezetünkért, szolgálattelvőinkért imádkozzunk! Legyen közösségünkön Isten áldása!

március 20. – böjt harmadik vasárnapja:

„Szemem állandóan az Úrra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából.” (Zsolt 25,15)

Vegyünk részt az istentiszteleten!

március 21. hétfő:

„A testvérszeretemben legyenek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők.” (Róm 12,10)

Keressük az alkalmat ma arra, hogy elismerjük valakinek az erőfeszítéseit, munkáját.

március 22. kedd:

Ma hallgassunk és meghallgassunk: gyermekeinket, társunkat, körülöttünk lévőket. A szeretet egyik kifejezése, hogy az időnkéből és figyelmünkéből adunk a másoknak.

március 23. szerda:

Kitől hallottál életedben először az Úr Jézusról: egy idősebb családtag, rokon, barát? Adj hálát ezért a személyért, hitéért.

március 24. csütörtök:

„Vegyétek fel a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6,17)

A mai Biblia-olvasásunk során válasszunk ki egy igét, tanuljuk meg, véssük a szívünkbe és az elménkbe. Az Úr Jézus a pusztában Isten igéjével győzött a kísértő támadásaival szemben.

március 25. péntek:

„A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszárítja.” (Péld 17,22)

„Aki mást felüdít, maga is felüdülni fog.” (Péld 11,25)
Szakíts időt a játékra! Játssz, társasjátékozz, énekelj, mesélj a gyermekeiddel együtt!

március 26. szombat:

Olvass egy keresztény könyvet, írást! Hitünk épülésére szolgálhat a Biblia mellett más hitmélyítő írás is.

március 27. – böjt negyedik vasárnapja:

„Örülök, ha ezt mondják nekem: Az Úr házába megyünk!” (Zsolt 122,1)

Jó dolog testvéri közösségben megélni a hitünket. Ma, amikor az istentiszteleten találkozunk, valamelyik testvérednek mondd el legalább egy dolgot, amiben Isten szeretetét tapasztaltad meg.

március 28. hétfő:

Édesség-böjt. Ne egyél édességet, de figyelj oda azokra az ízekre, amelyeket Isten azon kívül adott!

március 29. kedd:

„Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23–25)

Engedd, hogy Isten átvizsgáljon, feltárja tévedéseidet, rossz szokásaidat. Ő fel tud szabadítani olyan életre, amely az Ő dicsőségére és embertársaid javára szolgál!

március 30. szerda:

„Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyetek teljessé az örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.” (Fil 2,1–2)

Pletyka-böjt. Ma gyakorold magad abban, hogy nem figyelsz oda a pletykákra, nem is adsz tovább ilyet.

március 31. csütörtök:

„Isten ruház föl engem erővel.” (Zsolt 18,33)

Gyakran tudjuk, hogy mit kellene tennünk, de nem tesszük bátortalanság, erőtlenség miatt. Ma kérjük Istent, hogy tegyen késszé a cselekvésre, és segítsen véghezvinni.

április 1. péntek:

„Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.” (Mt 5,9)

Imádkozunk a békéért! Világunk tele van békétlenséggel, fájdalommal. Kérjük Istent, adjon békét egyéneknek, népeknek, az egész világnak.

április 2. szombat:

„Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Ú Jézus Krisztustól.” (1Kor 1,3)

Küldj üdvözetet! Írj képeslapot vagy hívj fel valakit rokonaid, ismerőseid közül, akiről tudod, hogy magányosak.

április 3. – böjt ötödik vasárnapja

„Te pedig, amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod titokban történjék; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.” (Mt 6,3–4)

Légy rejtett samaritánus! Tégy valamit családtagodért vagy ismerősödért anélkül, hogy hivalkodnál vele, hogy te voltál. Isten látja, s örül.

április 4. hétfő:

„Lépes méz a kedves beszéd: édes a léleknek és gyógyulás a testnek.” (Péld 16,24)

Törekedj kedves, szeretetteljes szavakra!

április 5. kedd:

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek. Szóljatok szívéhez...” (Ézs 40,1–2)

Ahol szenvedést, könnyet, reménytelenséget látsz, vigasztalj – Istennél van a szabadulás!

április 6. szerda:

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Kor 16,14)

Kritika-böjt. Ma a kritizálás, ítélkezés kísértésében próbálj megállni. Bírálás helyett légy kedves családtagjaiddal és mindenkivel, akivel a nap folyamán találkozol, vagy egyszerűen csak maradj csendben. Korholás helyett dicsérd gyermekeidet!

április 7. csütörtök

„Mivel drágának tartalak és becsesnek, mivel szeretlek.” (Ézs 43,4)

Önbecsmérlés böjtje. Gyakran önmagunknak vagyunk a legnagyobb ellenségei. Ma tudatosítsd magadban: Isten számára értékes vagyok!

április 8. péntek:

„Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid 4,12)

„Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” (Jób 5,18)

Amikor a Bibliát olvasod, Isten szembesít bűniddel, rámutat viselkedésedre, de egyben lehetőséget ad a megbánásra és felkínálja a szabadulást, a gyógyulást. A bűn távol akar tartani Isten igéjétől, de Isten igéje távol tart a bűntől.

április 9. szombat:

Ma imádkozz különösen a legszűkebb családtagjaidért!

április 10. – virágvasárnap:

„Ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.” (Jn 3,14–15)

Olvasd el valamelyik evangéliumból Jézus szenvedéstörténetét! Emelj ki egy mozzanatot és gondolkodj, imádkozz ezzel kapcsolatban.

április 11. hétfő:

„Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,18)

Adj hálát Istennek! Írj össze tíz dolgot, ami megtermi ajkadon a hála gyümölcsét.

április 12. kedd:

Ma te határozd meg a böjt tartalmát.

április 13. szerda:

Ma a „legkisebbekért” imádkozz: az elhagyatotakért, oltalom nélkül valókéért, otthontalanokért.

április 14. – nagycsütörtök:

„Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket.” (Mt 5,44)

Imádkozz azokért, akik ellened vannak, rosszat tettek veled, akik elárultak, hűtlenek lettek hozzád. Imádkozz ellenségeidért.

április 15. – nagypéntek:

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 6,23)

Köszönd meg Jézusnak, hogy meghalt érted a kereszten. Mondd el másoknak is nagypéntek üzenetét: annyira szeretett, hogy önmagát adta értünk, hogy örök halál helyett örök életünk legyen.

április 16. – nagyszombat:

Rendezd el azt, amit akkor tennél, ha ma hazahívna az Úr.

április 17. – húsvét:

Jézus ezt mondta Mártának: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él; és aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11,25–26)

Mit jelent számodra, hogy Jézus feltámadt a halálból? Ne hagyj abba! Folytasd továbbra is a napi csendességet az Úrral!

Összeállította: Őri Katalin

Gyülekezetünk életéből

Mit jelent számomra az istentisztelet?

„Válaszd azt az életformát és azt a feladatot, amelyben szeretőbb emberré válsz.” (Keresztes Szent János)

Feladatként, hivatásként választottam a pedagógiát. Óvodáskori élményeim hatására fogalmazódott meg bennem: „én is gyerekekkel szeretnék foglalkozni.” Az óvodától indulva jutottam el a gyógypedagógiáig – és ezen a területen vált egyik kísérő gondolattá a fenti idézet.

Szeretet, remény, hit: ezt a három érzést együtt mindig megtapasztalom az istentiszteleten.

A mai, gyakran rohanó, zaklatott hétköznapok után a vasárnap kincset rejt. A templom terébe lépve,

a csend, a fények játékára rácsodálkozva lecsillapodik az ember. Béke, nyugalom, meghittség öleli körül. Érzem, hogy a sok-sok gond, nehézség, néha bánat, lassan tovaszáll, helyébe a remény lép. Támaszt, útmutatást kapok, megerősítést, hogy „szeretőbb emberré” legyek: találjam meg az utat, a módot, hogy a család mellett a rám bízott gyerekekkel is még hatékonyabban tudjak foglalkozni. Kell ez a megerősítés, biztatás, még akkor is, ha nem minden vasárnap jutok el a templomba. De megtapasztalom ezt az érzést (és talán más is megtapasztalja) a csend perceiben, az erdő fái között, vagy akár munkából hazafelé ballagva a házak között.

Krutzlerné Szarka Tünde

Te mit teszel a talált pénzzel?

Időnként előfordul, hogy valami értékes tárgy hever az utcán. A megtaláló hivatalos teendője ilyenkor az, hogy a talált dolgot (ebbe a pénz is beleértendő) ér-

téktől függetlenül le kell adni a helyi jegyzőnél. Amennyiben nem jelentkezik érte senki, úgy a megtaláló – ha igényt tart a talált dologra – 3 hónap múlva megkapja azt.

Ez eddig sima jogi ügy. De valóban a miénk, amit találtunk? Isten azért tette elénk, hogy teljes egészségben tartsuk meg és használjuk? Vagy erőt veszünk magunkon és más-sal is megosztjuk a nem tervezett javak előnyeit?

Míg a megtalálónak öröm ez a helyzet, addig az eredeti tulajdonosnak bosszúság és szomorúság. Az biztos, hogy ez a pénz valahonnét, valakinek hiányzik. És lássuk be, bár mi leltünk rá: nem a miénk. Mit csinálunk hát, ha mégis a birtokunkba jut ilyen talált összeg? Ha megtettünk minden tőlünk telhetőt az eredeti birtokos kiderítésére, és a jogszabály szerint jártunk el, akkor szabadon dönthetünk az összeg felhasználásáról. Azt gondolom – hacsak nem szenvedünk komoly hiányt valamiben – az összeg egy részét fordítsuk közösségi célra. Több helyi vagy globális szervezet közül tudunk választani, amelyet bármekkora adománnyal lehet támogatni.

Mindez persze csak elméleti okfejtés.

Sok szülő a gyakorlatban is szembesül a fenti kérdéssel, mert ilyen „talált” pénzbe botlottak, mivel a jogszabályok értelmében a családok nagy része adóvisszatérítést kapott, méghozzá a 2021-es jövedelemadó meghatározott mértékét. Ez már nem egy bizonytalan esemény, hanem nagyon is látható történés. A kérdés itt is adódik, hogy mit teszünk ezzel az összeggel?

Ha követjük a fenti gondolatmenetet, akkor egy részét közös(ségi) felhasználásra adományozzuk. Mi lehet olyan cél, amire érdemes a „talált” pénzt fordítani? Két támogatandó szervezetre hívom fel a figyelmet.

Az egyik, az Evangélikus Egyház által is alapított Ökumenikus Segélyszervezet. Nagyon sok szociális témában jelen vannak, az élet számtalan területén segítenek rászorulóknak. Támogatásuk fontosságáról

röviden álljon itt tevékenységük szemléletes összefoglalása: „Ételt az éhezőknek, otthont az otthontalannoknak, esélyt az esélyteleneknek”.

A <https://segelyszervezet.hu/adomanyozas> oldalon bankkártyával konkrét célok közül lehet választani, de az általános adománynak is lesz helye.

A másik rászoruló közösség kéznyújtásnyira van tőlünk: a saját gyülekezetünk.

Az egyházközségek anyagi helyzete mindig nehéz volt és idén a törvényileg előírt, kötelező béremelés, az energia és közművek folyamatos áremelkedése (egyházközségek nem vonatkozik a rezsicsökkentés), az igénybe vett szolgáltatások (mint például karbantartás, könyvelés) költségei egyre csak növelik a kiadási oldalt, míg a bevételek nagyjából stagnálnak (a járványhelyzet miatt a szertartások látogatottsága is lassan tér vissza a korábbira). Ezek együttesen azt jelentik, hogy fejlesztésre, felújításra csak ritkábban lesz lehetőség, az ingatlanok lassabban újulnak meg, egy-egy nagyobb karbantartásra csak soká kerül sor. Gyülekezeti tagként könnyen gondoljuk azt, hogy az eddigi egyházfenntartói járulék és a perselypénz biztosítja a fedezetet a megszokott színvonal fenntartására, pedig ez nem így van. Az a helyzet, egyre nagyobb fejtörést okoz kitalálni, milyen sorrendben, milyen összeggel valósuljon meg egy-egy feladat.

Gyülekezetünk támogatása is lehetséges bankkártyával, egyszerűen a <https://perselypenz.lutheran.hu/> oldalon.

Ha elhatároztuk, hogy a talált pénz egy részét megosztjuk, adja magát a kérdés, hogy mégis mekkora részét adományozzuk? Erre nincs „szabály” - hacsak nincsen bevett családi szokás -, mindenkinek magának kell eldöntetnie a mértéket. Azt gondolom, akkor vesszük komolyan az adományozást, ha nem a feleslegből adunk (gondoljunk az özvegyasszony 2 fillérének történetre a Márk szerinti evangélium 12. fejezetében), hanem megérezzük a döntésünk eredményét. Közelítőleg azt lehet mondani, hogy az egyszeri bevétel 2-5%-a már a támogatott szervezet által is érezhető, ha többen is hasonlóan tesznek. Aki ennél többet tud odaszánni, az dicséretes dolog. Természetesen a kisebb adomány is számít és jó helyre megy, tehát mindenkit biztatunk a jó szívvvel történő adakozásra.

A talált pénz adott, támogatásra érdemes szervezetet találtunk, Te döntesz, hogy beszállsz-e a körbe, mint adományozó. Úgy legyen!

Nagy Szabolcs

Volt egyszer egy Jüngi...

Iratterjesztésünkben is kapható Joób Olivér Élőszó c. könyve. A könyv kapcsán újból és újból elhangzott a Jüngi, s engem egyre jobban érdekelt ez a hajdanvolt csoport, melynek hatása napjainkig ér.

Hárman vállalkoztak arra, hogy felidéznek az emlékeiket: Schlögl Kálmánné Kati, Biczó Zsoltné Lujzika és Giglerné Orbán Anna. Levélben megkerestem Joób Olivért, a csoport akkori vezetőjét. Ígéretet kaptam arra, hogy egy későbbi alkalommal alaposabban áttekintjük a Jüngi történetét. Ez az írás nem történet, csak szeretetteljes emlékezés.

Három kérdést tettem fel mindegyikőjüknek: Mi jut először eszükbe, ha azt hallják, Jüngi? Meséljenek egy kicsit a csoport alkalmiról, történéseiről! Szerintük miben áll a titok, mitől lesz egy közösség olyan, amelynek életre szóló hatása van.

A beszélgetések szerteágaztak, sok mindent érintettünk, és végig erős érzelmi töltete volt az elhangzott mondatoknak.

Otthon lenni benne

Útban Gyenesdiásra – 1960-as évek

Az első kérdésre adott válaszok központi gondolata a „jó helyen vagyunk!” Olyan helyen, ahol elfogadnak bennünket, ahová együtt járhatnak testvérek és barátnők, (felekezetre való tekintet nélkül), ahová a szülők is szívesen elengednek, ahol szerelmek, később házasságok születnek. (Kati és Lujzika is ebben közösségben talált párra.)

Kati szerint: „Természetes volt, mint, amikor hazamegy az ember, oda tartozom, otthon voltam”. Anna: „A hatalmas szeretet... Én egy szegény kislány voltam, és úgy emlékszem, hogy olyan nagy szeretettel öleltek körbe a többiek! Nem volt rivalizálás, rögtön otthon éreztem magam.” Lujzika: „Eltelt annyi esztendő, és ma sincs ármánykodás, nincs veszekedés. A béke, nyugalom helye volt.”

Mi kellett ahhoz, hogy ennyire otthonos legyen

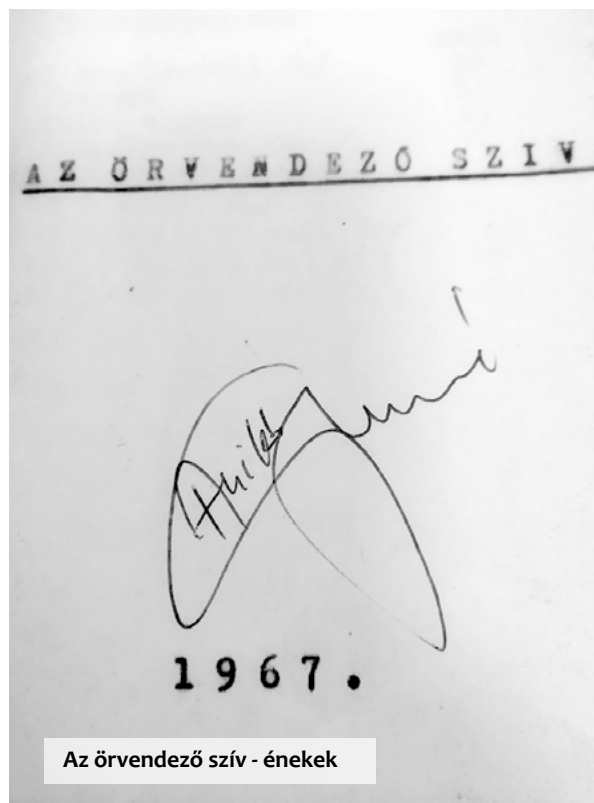
ez a közösség? Megegyeznek abban, hogy az alkalmas idő és az alkalmas ember. A változatos formák, a sok ének, a közös igehallgatás, a játék, és egymás kölcsönös elfogadása.

Kérdeztem őket arról is, nem származott-e hátrányuk abból, hogy egy egyházi közösség tagjai voltak? Azt mondják, őket nem bántották, Anna egy kedves történetet is elmesélt, hogyan „úsztta meg” a dolgot. Felszólították őket, hogy álljon fel, aki vasárnap misén volt. Anna nyugodtan ült a helyén, hiszen ő nem misén, hanem istentiszteleten volt! Így kimaradt a retorzióból.

Azt valahonnan azonban tudni vélték, hogy figyelték, kik járnak Olivérhez.

Élmények, történések

A Jüngi – hivatalosan Jünglingsverein – útja visszanyúl a gyülekezet történetébe. Amikor már segédlelkész is volt a gyülekezetben, annak a feladata lett az ifjúsági munka. Joób Olivér 1963-ban érkezett a gyülekezetbe, s a szokásnak megfelelően ő kapta feladatul a nála alig néhány évvel fiatalabbak pásztorságát, amelyet 1969-ig hivatalból végzett.

Az örvendező szív - énekek

Fényképek kerültek elő, kiderült, hogy a korabeli együttlét asztala és padja ma a gyülekezeti ház konyhájában van. Ezt ülték körül csütörtökönként a Szent György utcai gyülekezeti házban a segédlelkész szo-

bájának előterében. Sokat, nagyon sokat énekeltek. Anna elhozta az Olivér által összeállított kis gépelt, keménykötésű énekeskönyvüket, melynek címe Az örvendező szív. „De nagyon hamar kívülről fújtuk ezeket az énekeket, részben kánonokat.” Volt imádság, igeolvasás, a Biblián túl más könyv olvasása, megbeszélése is. A vasárnapi összejöveteleken csoportjáték, pingpong...

Sokat kirándultak, helyben is, más városokban is. Budapesti, csöglei emlékek idéződnek fel, a Fáber-rét, más soproni kirándulóhelyek.

Kapernaumi kézilabda előtt, 1965 körül

A Jüngi erőssége volt, hogy nem idegen testként létezett, hanem szervesen illeszkedett a gyülekezet egészségének életébe, szolgálatuk kiterjedt más korosztályokra, gyülekezeti szeretetvendégségekre is.

Anna: „Ádvent idején időseket látogattunk meg, ajándékot vittünk nekik. Ez is része volt az életünknek.”

Gyenesdiás, kb. 1965.

És mindenekelőtt Gyenesdiás... Arra mindenki készült, ehhez igazították a szabadságukat. Már az utazás is élmény volt. Egy részük vonaton ment, kb. tíz pár pedig motoron. Mindenki igyekezett ott lenni. Anna: „Nekünk nem tellett volna arra, ma sem tudom, ki finanszírozta, de én is ott lehettem...”

Mindegyikük a közös örömeire emlékszik, a fiatal-ság, a közösség, az együttlét örömére.

Joób Olivérnek külföldről való rendszeres hazajövetele óta minden évben egyszer-kétszer találkoznak a jüngisek. Többnyire Sopronban, néha Olivérnél Himodon. Kétszer megismételték az egykori gyenesi nyaralást. Az egyik alkalommal a közös kezdetes 50. évfordulója alkalmából.

Miben áll a titok?

Az utolsó kérdés az volt, mi tartotta össze, mi tette ilyen nagy hatásúvá ezt a csoportot.

Lujzika: „A szeretet” Anna: A ragaszkodás egymáshoz. Tiszteltük egymást. Kati: A közös értékrend. Az, hogy hasonlóan vélekedtünk a világról.

Találkozó Himodon

Valójában a titok titok maradt. Élmények és érzelmek kerültek felszínre. Volt egy alkalmas idő, egy karizmatikus vezető, leginkább Isten áldása az elvégzett munkán.

A Jüngi tagjai felnőttek, az ő útjuk és vezetőjük útja is sokfelé ágazott, de az áldás bűvópatakként folyt tovább. Szó esett a Mustármagról, a MEVISZről, ahol a gyerekek találtak otthonra és párra, a gyerekek (Schlögl Patri és Pityer Gabi) és Tóth Károly által unokákat felnevelő Ifiről, és mostaniakról, a Holger Manke, Pelikán Andás, Schlögl Niki vezette csoportról, melyről Kati azt gondolja, ez is olyan közösség, mely életre szóló nyomot hagyhat tagjaiban.

Mint bennük a Jüngi...

Várfalvi Erzsébet

Ötszáz éve történt – Luther Biblia-fordítása

Népnyelvi Biblia-fordítások Luther Márton megelőzően is készültek. Ezeket a hivatalos egyházszervezet nem támogatta, sőt gyakran kifejezetten üldözte, ez volt a sorsa többek között John Wycliffe és Husz János művének is. Luther fordítása egyrészt abban különbözött a korábbiaktól, hogy nem a latin fordításon, hanem az eredeti görög és héber szövegen alapult. Másrészt pedig közérthető nyelvezete, viszonylag olcsó és nagy példányszámú kiadásai miatt széles rétegekhez juthatott el.

1521 májusában, a wormszi birodalmi gyűlésen való részvétel után Bölcs Frigyes szász választófejedelem megbízásából Wartburg várába menekítették Luthert a császár haragja elől. Itteni tartózkodásának legfontosabb eseménye az volt, hogy 1522 első hónapjaiban lefordította az Újszövetséget. Ez volt az első olyan népnyelvi fordítás, ami nem a latin fordításon alapult, hanem az eredeti, görög szövegen. Tíz hét alatt végezte el a hatalmas munkát, ehhez napon-tíz oldalt kellett lefordítania. Később Wittenbergben még javított a szövegen Philipp Melancthon segítségével. 1522 szeptemberében jelent meg a kötet: *Das Neue Testament Deutzsch*, Vuittemberg. Az első kiadásban a Jelenések könyvét huszonegy fametszet illusztrálta, de más kép nem szerepelt benne. Már három hónappal később utánnyomásra volt szükség, a következő években pedig számos alkalommal adták még ki. Az Ószövetség fordításán még évekig dolgozott munkatársaival. 1534-ben adta ki először a teljes Bibliát, majd ezt 1539-től egy komoly munkacsoporttal revízió alá vette.

Fontos volt számára, hogy a Biblia szövege minél többekhez eljuthasson. Az előző évszázadokban laikusok szinte egyáltalán nem juthattak hozzá a

Szentírásához, de papok sem mindig könnyen. Az engedélyezett változat a Vulgata latin fordítás volt, de a pápaság a legnagyobb hangsúlyt szemelvények közvételére, szakaszok misén történő felolvasására és magyarázatok hozzáfűzésére tette. Wycliffe-hez és Huszhoz hasonlóan Luther törekvése volt, hogy minél többen olvashassák a Bibliát. Ennek egyik fontos eszköze az volt, hogy a fordítás nyelvűl a közvetítőnek tekinthető kelet-középnémet változatot választotta, amit északon és délen is megértettek. A nyelvjárásokra szabdaltnémetség számára a Luther-Biblia vált az irodalmi nyelv alapjává. Minél közelebb akart kerülni a beszélt nyelvhez, erről a törekvéséről ő maga így vallott: „Ne a latin nyelv betűit faggassátok, ha németül akartok beszélni, mint ahogy ezek a szamarak tesszik, hanem kérdezzétek meg az anyát otthon, a gyermeket az utcán, az egyszerű embert a vásárban, az ő szájukra figyeljétek, s csak azután kezdjétek a fordításnak, akkor majd megértik és észreveszik az emberek, hogy németül beszéltek velük.”

Sokszor egészen fáradtságos munkát jelentett annak a fordítási lehetőségnek a megtalálása, ami pontosan adja vissza az eredeti szöveget és minél könnyebben érthető. Különösen a későbbi évek munkája során jelentett ez hosszú folyamatot: „A fordításban mindvégig azon iparkodtam, hogy tiszta és érthető német nyelven szóljak. Nemegyszer megesett velünk, hogy két, három vagy négy hétig egyetlen szót kerestünk, olykor teljesen hiábavalóan. Philipp magiszterrel és Aurogallusszal Jób könyvéből négy nap alatt alig három sort készítettünk el. [...] Nem engedtem szabad folyást a szavaknak, hanem segítőimmal együtt nagy gondal ügyeltünk arra, hogy ahol fontos volt, a betű szerinti értelmet megtartsuk, és ne változtassunk rajta tetszésünk szerint. [...] Most a prófétákon dolgozunk, ah, Istenem, milyen nagy és vesződéses munka a héber írókat arra kényszeríteni, hogy németül beszéljenek. Mennyire berzenkednek, egyáltalában nem hajlandók héber természetüket elhagyni és a nehézkes némethez igazodni; olyan ez, mintha a fülemülét akarnók rábírní, hogy saját kedves melódiája helyett kakukkoljon.”

Mindez viszont nemcsak nyelvi, sőt, nem is csak teológiai ismereteket kívánt. A Biblia-fordítás érdekében Luther egy mészárossal fedaraboltatott egy bárányt, hogy az állat részeit pontosabban megismerhesse. A Jelenések könyvében olyan drágakövek is szerepelnek, amiket nem ismert, emiatt a választófejedelem kincstárából bemutatót tartottak neki.

Becslések szerint összesen egymillió példányban jelent meg a Luther-Biblia, nem számítva azokat az

újabb változatokat, amik a következő évszázadokban (manapság is) ez alapján a fordítás alapján készülnek. A Luther-fordításnak alig néhány példánya maradt ránk a korábbiakéhoz hasonlóan jó állapotban, a legtöbbet ronggyá olvasták. Luther Újszövetség-fordítá-

sának hatása már az 1520-as évektől kezdve felfedezhető a magyarországi német polgárság körében is: a Biblia fordulatait egyre gyakrabban már az ő nyelvén idézték.

Dr. Tóth Károly

Kazuálék egyházközségünkben a 2021. évben

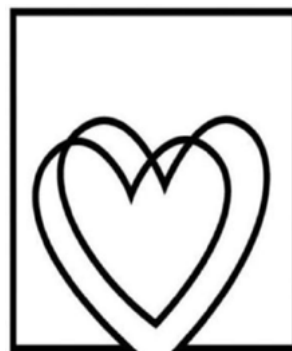
Keresztelések

Balla Marcell
Bendes–Sieger Flórián
Bendes–Sieger Tamara
Borbás Csongor
Budai Dorina
Budai Laura
Csoba Dominik
Csörgey Medox
Dús Ádám Gyula
Farkas Mátyás
Gyuricza Bálint
Harsányi Noel
Heil Dániel
Holzmann Pál
Holzmann Vivien
Horváth Flóra
Horváth Hanna
Horváth Kevin
Horváth–Brenneis Zalán
Horváth–Lukics Levente
Jagodics Benett
Jakab Gergő
Jánosa Botond
Juray Jázon
Kéring Vivien
Kisa Dániel
Kisa Natali
Kovács–Temesi Mátyás

Kövecses Antónia Réka
Kuhajda Zsófia Borka
Liebhardt Ádám
Magyar Léna
Mátis Maximilián
Mátis Vivien Borbála
Mattiassich Gréta
Mattiassich Mira Enikő
Mattiassich Réka
Mózes–Gonda Alfréd
Müller Artúr Tamás
Müller Mici Petra
Nagy Izabella
Nagy–Parragh Emília
Németh Izabell
Németh Noel
Németh–Asbóth Flóra
Orbán Júlia
Ormándi Barna
Pájer Anna Sarolta
Papp Emília
Pénzváltó Márton
Pintér Panna
Polyányi Barna
Polyányi Liza
Puskás Zsombor
Ráduly Amélia
Simkó Roland
Sinkovits Borbála
Szabó Réka
Szakál Zorán Zoltán
Szöllősi Róza
Táncsics Doroti
Telegdy Soma
Tóth Makrinov Márk
Wellner Előd
Zódy Zara

Esküvők

Csoba Máté – Németh Martina
Dr. Bruckner Nándor Mátyás –
Nagy Dorottya Míra
Mehruz Mobedji – Bráda Zsófia
Cser Dániel – Vida Brigitta
Magyar András –
Szerelem Adrienn
Új Csaba – Menyhárt Andrea
Láng Dániel – Németh Nóra
Mátis Attila – Gyulai Anikó
Wurz Alexander Daniel –
Csoltói Franciska
Heil Péter – Mali Viktória
Szendefi–Valter Dániel –
Hirschler Karolina
Ravasz Péter – Bíró Diána
Szabó Gergely –
Csikós Gyöngyi
Farkas Péter – Márkus Tímea
Erdő Róbert – Dr. Szitó Lilla
Szlávik Tamás –
Rátz Szimonetta Andrea
Bruckner Nándor –
Dr. Hernyik Beáta
Gosztom Krisztián –
Hirschler Ludovika

Temetések

Adorján Sándorné
Németh Ilona
Baji Judit
Balogh Attila
Balogh Attiláné
Cservik Terézia
Balogh József Csaba
Biczó Szabolcs
Bokor Sándor
Czöndör Miklósné Elek Irén
Családi Imréné Marácz Rozália
Edvy Istvánné Szalay Irma
Farkas János
Farkas Katalin
dr. Fazekas András
Fiedler Ferdinand Ludwig
Fiedlerné Németh Katalin
Magdolna
Figler Imre
Gábrriel Ernő
Giczi Lajos
Gócze Ernőné Pém Éva
Grieszler Antalné Steiner Éva
Grund Ferencné
Weiszbeck Irén
Gyurácz Ernő
Hauer János

Horváth Lászlóné Kóczán
Mária Terézi
Horváth Sándor
Horváth Sándorné
Feiler Terézia
Huber Károly
Ilosfai Józsefné
Nagy Emma Éva
Jambrich Károlyné
Drescher Mária
Kiss Csilla
Kiss Józsefné Kocsis Gizella
Krizsonits Mátyás
Lendvai Józsefné
Kecskeméti Ildikó
Lichtl Béla
Magyar Gézáné
Németh Éva Mária
Makkai Julianna
Márton Ferencné Joós Gizella
Marton Jánosné
Major Zsuzsanna
Mészáros Gyuláné
Szántó Katalin
Molnár Lajos
Molnár Pál
Nagy János József
Nagy József
Nagy Marianna Lujza
Nagyzsadányi
Endréné Rajkay Dóra
Németh Béla Tivadar
Németh Ferenc
Németh Győzőné
Leyrer Veronika
Németh János

Palkó Gábor
Palotai Mátyásné Szarka
(Várkonyi) Erzsébet
Péntek György
Péntek Györgyné Várhegyi
Erzsébet Myrtil
Piri Ferencné Huber Anna
Pogáts János
Pozsgai József
Ringhofer Károly
Ringhofer Károlyné
Kleer Judit
Simon Gyuláné
Komjáthy Lenke
Szabó József
Tengerné Zákány Lujza
Tóth Ervin
dr. Tóth Péter
Tölly Lajos
Török László
Varga Lászlóné Kovacsics Ilona

Köztemetéssel búcsúztattuk:

Boros Imre
Czupor Ferenc
Fekete István
Kovács Attila
Kovács Ernő
Kozák Zoltán
Kőpataki József
Megyesi Lajos
Nyári Mária
Szabó Attila
Szeiler Róbert

Lélekkel, ismerettel

Magyarországi
Evangélikus Egyház
Technikai
szám: 0035

Evangélikus
Egyház

Soproni Evangélikus Alapítvány
Adószám: 18986745-1-08

Soproni Evangélikus
Egyházközség

Deutsche Seiten

Wer zu mir kommt ...

Gedanken zur Jahreslosung 2022

Was auf dem Bild zu sehen ist, ist ein einsam stehender Mensch. Wie alt? Man weiß es nicht. Auch nicht wichtig. Mann oder Frau? Auch egal. Es ist Abend. Er steht alleine und schaut nach vorne oder nach oben auf den Sternenhimmel. Mir hat dieses Gemälde so gut gefallen, weil es so viele Gedanken in mir hervorruft.

Jesus Christus spricht:
**Wer zu mir kommt,
 den werde ich nicht hinausstoßen.**
 Johannes 6,37

Ist dieser Mensch auf dem Bild – einem der Bilder übrigens, die Jugendliche aus unserer Gemeinde zur Jahreslosung malten – einsam? Oder ist er gerne alleine? Vielleicht kommt er mit anderen nicht so leicht zurecht. Hat ihn jemand verletzt? Oder hat er jemandem wehgetan? Ist er krank? Ist er genesen? Ist er geimpft? Oder guckt er einfach gerne in die Sterne? Vielleicht ist er ein Astronom, und er kennt sich da oben gut aus?

Vielleicht ist er ein Träumer oder verliebt? Ist er nicht mehr verliebt? Ist er enttäuscht oder abgewiesen von jemandem? Oder ist er geschieden? Oder will er sich scheiden lassen?

Ist er drogenabhängig? Oder hat er Identitätsstörungen? Vielleicht trauert er – und das ist der Moment der Erinnerung an einen geliebten Menschen? Er wartet? Auf jemanden, auf etwas. Auf einen Gedanken. Auf ein Wort. Auf eine Tat.

Oder ihn hat die Muse geküsst, und er dichtet gerade. Oder er denkt an nichts. Oder er ist am richtigen Ort, er hat seinen richtigen Platz in seinem Leben gefunden.

Vielleicht hat er gerade gehört: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“ Und er glaubt fest daran, dass dieser Satz auch für ihn gilt.

Ich weiß, es ist nicht wenig, was mir zu diesem Bild einfällt. Und es ist immer noch nicht alles.

Mich quält die Frage: Kriegt man das Gefühl des Hinausgestoßenseins je los im Leben? Ich meine: wenn jemand aus welchem Grund auch immer hinausgestoßen wird, wird man je davon geheilt? Das ist letztendlich wie eine Niederlage, wie ein Verlust, ein Bruch. Aber kann man daraus etwas Positives, etwas Sinnvolles, etwas Bereicherndes schaffen im Leben oder bleibt alles so? Ist der, der einmal hinausgestoßen wurde, für immer hinausgestoßen?

Es ist immer wieder ein großes Geschenk für uns, wenn uns die Jahreslosung viel zu sagen hat, uns trifft und bereichert. Bei der diesjährigen Jahreslosung gilt das mehrfach. Es gibt schon bei der Wortwahl interessante Varianten. Wir finden bei der Übersetzung eine sanftere – sagen wir: freundlichere – und eine ziemlich harte Version. Die sanftere ist: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht abweisen.“

Das klingt ein bisschen bürokratisch, als wolle man zum Beispiel bei einer Behörde ein Anliegen erledigen und man wird nicht abgewiesen, sondern die Sache kann erledigt werden.

Das Wort abweisen ist in Ordnung, eigentlich gibt es nichts Besonderes daran. Man erlebt etwas Negatives, etwas geht verloren oder etwas bricht, aber das Leben geht eigentlich normal weiter.

Aber wenn man das originale, altgriechische Wort nimmt, dann kommt man auf eine viel härtere, mehr sagende Übersetzung: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“ Das Wort hinausstoßen klingt schon anders, als abweisen.

Ich denke, in diesem Bibelvers geht es um mehr, als „nur“ um ein Abgewiesenwerden. Hier geht es darum, hinausgestoßen und hinausgeschmissen zu sein.

Wenn man hinausgestoßen oder hinausgeschmissen wird, erlebt man etwas, was ganz tief, generell, von Kopf bis Fuß alles zerstört, bricht, vernichtet, niederschlägt. Man ist kein Teil des Ganzen, man gehört nicht mehr dazu, man ist draußen, nicht mehr im Kreis. Man ist kein normaler Mensch mehr, sondern anders, fremd, abgewertet, außenstehend, verwirrt, wie ein Verbrecher, alles, nur nicht vollwertig.

Auch die zweite und dritte Generation kämpft mit der traurigen Vergangenheit

Welche Assoziationen man zum Thema „Hinausgestoßen- oder Hinausgeschmissensein“ als Ungarndeutsche in Sopron – oder in meinem Fall in Kőszeg – hat, muss ich gar nicht erzählen. Ja, wem erzähle ich das hier eigentlich? Sie wissen viel mehr davon. Sie tragen auch die Last des Hinausgestoßenseins, des Hinausgeschmissenseins. Sie sind die richtige Adresse. Die zweite, dritte Generation kämpft bewusst oder unbewusst in dieser Stadt, in dieser Gemeinde mit der traurigen Vergangenheit.

Und das hat nicht Gott gemacht.

Gott hat mitgelitten.

Gott stößt und schmeißt niemanden hinaus.

So viel Zeit ist seither vergangen. Was ist nun Ihre Antwort auf die Frage? Ist der einst Hinausgestoßene für immer hinausgestoßen? Oder gibt es einen Ausweg? Gibt es eine Möglichkeit zu überschreiben, was einst passiert ist? Hat Jesu Wort genug Stärke, Überzeugungskraft etwas zu ändern, was uns ganz tief in unserer Seele kränkt, schwächt, fesselt? Aber wir können natürlich an so viele andere Menschen denken, die in anderer Weise hinausgestoßen werden, die das auf andere Art und Weise erleben müssen. Weil sie einfach anders sind. Weil sie anders denken, sich anders verhalten, anders aussehen, an was anderes glauben. An Menschen, die nirgendwohin gehören wollen, können, dürfen.

„Jesus Christus spricht: Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“ – Dieser Bibelvers, der unsere Jahreslosung wurde, ist mein Konfirmationsversprechen. Und ich muss sagen, er hat immer mehr Bedeutung in meinem Leben. Das kommt sowieso mit dem Alter, dass man bestimmte Bibelstellen einfach für wichtiger hält. Aus persönlichen Gründen. Dieser Bibelvers ist für mich immer wichtiger, weil ich auch aus einer ungarndeutschen Familie stamme, die der Vertreibung auch nicht entkam und dadurch sehr viele Verluste erlitt. Und die Folgen sind heute noch zu spüren. Wirklich. Ich spüre diese Verluste in mir, obwohl es mich damals noch gar nicht gab. Diese Folgen, die Schäden, die eine Generation der anderen weitergibt, darf man nicht unterschätzen. Aber sie dürfen auch nicht das letzte Wort haben.

Ich bin davon überzeugt – und jetzt kommt ein Stück Antwort auf meine eigene Frage-, dass man nicht für immer ein Hinausgestoßener bleibt, wenn man glaubt und kämpft. Man sieht immer wieder gute Beispiele. Auch ich in meiner Familie. Ich glaube daran, dass man aus eigenen Niederlagen und Verlusten Gewinn ziehen kann und dass man daraus sogar Kraft schöpfen kann. Und ich glaube auch daran, dass Gott mich dafür kämpfen lässt, mich dabei stärkt und mir beisteht. Durch Jesus, der das Brot des Lebens ist.

Der, der Arme, Gefangene, Blinde, Zerschlagene anspricht und der ihnen das Evangelium verkündigt. Dieser Jesus ist gestern, heute und derselbe auch in Ewigkeit.

Zum Schluss möchte ich nochmal auf unser Gemälde zurückkommen. Ich denke, dieser Mensch unter dem schönen Sternenhimmel ist jetzt gerne alleine. Er braucht diese Zeit nur für sich und für Gott. Er ist im Zwiegespräch mit ihm. Dieser Mensch ist momentan am richtigen Ort, und ihm geht es gut. Sein unruhiges Herz findet Ruhe, und er fühlt nach langer Zeit, dass er wertvoll ist und sein Leben einen wahren Sinn hat. Er ist nicht hinausgestoßen, er gehört zu Gott.

Eszter Manke-Lackner

Fünffähriges Konfirmationsjubiläum am 13. März

Im deutschen Abendmahlsgottesdienst am 13. März begehen die deutschen Konfirmanden des Jahrgangs 2016/17 – Florian Clausing, Fabian Kruse und Adam Krutzler – ihr fünffähriges Konfirmationsjubiläum. Herzliche Einladung!

„Wasser in der Bibel“ – deutsche Konfirmandenprüfung am 24. April

Im deutschen Gottesdienst am Sonntag, 24. April um 9 Uhr stellen die deutschen Konfirmanden Bibelgeschichten zum Thema „Wasser in der Bibel“ in Reimform vor. Die dreizehn Jugendlichen werden den gesamten Gottesdienst gestalten. Herzliche Einladung!

... den werde ich nicht hinausstoßen

Bildliche Impulse zur Jahreslosung

Mitglieder der Jugendgruppe begaben sich künstlerisch auf die Spur der Jahreslosung. „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“ Ihre Werke lassen das Bibelwort aus dem Johannesevangelium, in ganz unterschiedlichen Denkwelten und Assoziationen aufscheinen – und können natürlich noch in viel mehr Richtungen weitergedacht werden, als es hier geschieht.

Manches im Leben ist verworren und undurchsichtig. Manches, was den Hintergrund unseres Lebensgemäldes ausmacht, ist unscharf, manch ein Federstrich in makellosem Weiß, anderes mischt sich ins Grau. Und im Vordergrund gibt es Auf und Abs. Unterschiedliche Fragen überlagern sich, lassen die Momentaufnahme unvollendet, fast durcheinander erscheinen. Wie wollen wir selbst vor Jesus treten? Sind wir gut so – mit allen ungeklärten Fragen des Jetzt und Hier? Und mit so vielen Ungereimt-

heiten im Hintergrund? Mit größeren und kleineren Schrammen auf der Seele? Mit manchem, was harmlos ist und mit manchem, was nicht recht an seinem Platz ist? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Vielleicht ein Sonnenaufgang, an dem sich das Licht des neuen Morgens seinen Weg bahnt, auch wenn die Finsternis der Nacht noch über den Dingen zu stehen scheint. Ein Neuanfang, der sich ankündigt, neues Licht, das in unser Leben scheint. Eine aufblühende Hoffnung. Eine sich bietende Chance. Doch es gibt noch Hürden auf dem Weg dahin. Gehen wir der Hoffnung entgegen – oder lassen wir uns von den kreuz und quer angebrachten Barrikaden abhalten? Sehen wir nur zu, wenn etwas Neues beginnt? Oder sind wir mittendrin? Erwägen wir vielleicht gar auf Gott zuzugehen, lassen uns aber von Zweifeln abhalten? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Eine leuchtende Gestalt auf dunklem Hintergrund? Vielleicht. Doch wer ist diese Gestalt? Wohin blickt sie? Was ist ihr Charakter? Und warum ist sie nicht so makellos, wie das Licht es doch sein sollte, das aus der Dunkelheit hervortritt. Verläuft etwa eine Art Dornenkrone quer über den Leib dieser Gestalt? Sind Wundmale zu entdecken? Eine Lichtgestalt, die leidet? Für wen? Für uns? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Eine Melodie in Dur und in Moll? Ist beides letztlich im Grunde das gleiche Bild? Nur unser Auge entscheidet, ob wir im Leben die hellen Farben sehen wollen oder die dunklen Farben? Durch was für eine Brille schauen wir hinaus ins Leben und auf uns selbst? Dominiert eher die Leichtigkeit? Oder dominiert eher manch unwirtlicher Kontrast? Gehören wir zu denen, die öfter mal schwarz sehen? Oder neigen wir eher zur Leichtigkeit und Unbeschwertheit? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Kreise. Manchmal deutlich, manchmal nur unmerklich abgehoben von der Umgebung. Kreise in unserem Leben. Drehen wir uns auch manchmal im Kreis? Was stört unsere Kreise? Schließen sich manchmal Kreise in unserem Leben? Sind wir, wenn sich ein Kreis schließt, wieder da, von wo wir mal aufgebrochen sind? Suchen wir das Glück, drehen uns dabei aber nur um uns selbst? Was läuft rund? Angefangene Kreise. Abgebrochene Kreise. Überlagerte Kreise. Nur wenig ist am Ende wirklich „rund“. Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Wie ist das mit der Perspektive? Wo ist der Grat zwischen wohliger Wärme und gefährlicher Hitze? Steht der Glaube für Wärme und Wohlbehagen? Oder wäre das nicht ein zu harmloses Bild von Gott? Er ist doch keiner zum Kuschneln, wenn es „draußen“ unwirtlich wird. Wird es nicht auch gefährlich, wenn wir uns auf den Glauben einlassen? Unser eingefahrenes Denken, all das, was uns normal vorkommt, unser – manchmal allzu positiver – Blick auf uns selbst ... Dies und mehr ist doch in Gefahr, wenn wir uns dem aussetzen, was Jesus Christus in der Bergpredigt und anderswo sagt. Wie bestehen wir, wenn wir auch un-

angenehme Fragen an uns heranlassen? Und wohin wenden wir uns dann? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Wofür steht das Blau? Für das Meer? Oder für den Himmel? Vielleicht muss die Frage gar nicht geklärt werden, denn steht man am Ufer des Meeres, berühren sich das Meer und der Himmel, geht sogar das Blau ins Blau über. Und beides erscheint recht unverfügbar, bei beidem verliert der Mensch den Boden unter seinen Füßen, erkennt, wie klein seine Macht ist. Jona merkte es einst, als er beim Fluchtversuch vor Gottes Auftrag mit dem Schiff in einen Sturm geriet und alles Mühen der Schiffsleute vergebens war. Also: Fußabdrücke aus dem Bereich des Unverfügbaren, des Göttlichen? Die Spuren Gottes, die in unserem Leben zu sehen sind. Mal in kräftigerem, mal in schwächerem Farbton. Und irgendwie durchdringt das Göttliche das Menschliche. Gott kommt in Jesus Christus den Menschen entgegen – und der Mensch hat es nicht weit, um bei Jesus anzuklopfen. Und Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Vielleicht ist es ja eben dieses Blau aus dem vorherigen Bild, das immer wieder durch ein Grün durchscheint, das die Natur zu meinen scheint. Wie das Wasser, das vom Himmel fällt, die die Natur durchdringt und belebt, so erhält Gott seine Schöpfung am Leben und beschenkt sie mit Frische, Kraft und Schönheit und

taucht sie in satte Farben. So nicht nur die Weiten der Natur, sondern auch uns Menschen. Gott, zu dem wir immer wieder aufbrechen, lebt und wirkt zugleich auch in uns. Der Weg zu Gott ist so oft vielmehr ein innerer Prozess. Der Aufbruch in die Tiefen unserer Seele kann ein Weg zu Gott sein. Und Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Was bewegt uns zuerst? Die Klarheit des Himmels? Oder aber die Frage, was sich in diesen dunklen Wolken wohl über unseren Köpfen zusammenbraut? Sehen wir leichter die Chance oder die Gefahr? Sind wir zuversichtlich oder ängstlich? Reicht unser Blick öfter zu den nächstliegenden Herausforderungen – auch wenn sie sich letztlich vielleicht gar nicht als so problematisch erweisen wie zunächst gedacht? Oder wirkt das Licht des Himmels mehr auf unser seelisches Wohlbefinden? Was lenkt uns manchmal ab vom Blick auf die Klarheit des Himmels? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Derselbe Himmel in ganz anderen Farben und zu einer anderen Tageszeit. Oder – weitergedacht – in einer anderen Lebensphase. Zeigt sich Gott vielleicht in manchen Phasen, in denen etwas Neues beginnt oder in der etwas endet, womöglich viel facettenreicher und farbenfroher, erkennen wir den Himmel dann in einem viel

weiteren Spektrum? Eröffnen manchmal Umbrüche unseren Weg zu Gott? Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Fußspuren vom Himmel zur Erde. Oder von der Erde zum Himmel. Das Unüberwindbare wird manchmal mit einer gewissen Leichtigkeit über

wunden. Man muss sich eben nur auf den Weg machen. Gott macht sich auf zu uns. Und wir uns zu ihm. Der Weg zwischen Himmel und Erde ist begehbar geworden. Diese Chance lässt auch schon die Welt in neuem Licht erscheinen. Einige Schritte sind wohl zu tun, um zu Gott vorzudringen. Aber unmöglich ist es nicht. Der Weg ist gar nicht weit. Und vor allem ist er nicht vergebens. Denn Jesus Christus spricht: „Wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“

Holger Manke

Jahreslosung 2022

„Alles, was mir der Vater gibt, das kommt zu mir; und wer zu mir kommt, den werde ich nicht hinausstoßen.“
(Johannes 6, 37)

Das Gefühl von Freundschaft weitergeben

Im Gespräch mit Michaela Schmiedeknecht aus Bad Wimpfen

Wer über die Gemeindeparterschaft schon in Bad Wimpfen war oder wer dabei war, als uns Delegationen aus unserer deutschen Partnergemeinde besuchten, kennt mit großer Wahrscheinlichkeit auch Michaela Schmiedeknecht. Sie war nicht nur lange Zeit Vorsitzende des Bad Wimpfener Kirchengemeinderates und ist nach wie vor aktiv in die Gemeindegemeinschaft eingebunden, sondern setzte sich immer für die Partnerschaft mit Sopron ein. Im Gespräch mit dem Christophoros blickt Michaela Schmiedeknecht zurück – und nach vorne, auch auf den für den Sommer geplanten Besuch der Bad Wimpfener in Sopron.

Sopron hierher kamen. Es sind leider nicht mehr viele, und man sieht sich nicht mehr so oft. Aber das war ja die Grundlage: Es gab schon vor der offiziellen Partnerschaft Bezugspunkte zu den Menschen, die in Bad Wimpfen heimisch wurden.

Du bist schon lange in der Partnerschaft mit Sopron aktiv. Was bedeutet dir Sopron und das gemeindliche Miteinander mit uns?

Ich denke einerseits an die Menschen, die ich besonders gerne habe. Aber ich denke immer auch an die besondere Rolle Soprons im Sommer 1989, als die Grenze durchlässig wurde. Und ich denke auch an die Menschen, die einst nach der Vertreibung aus

Später hatte es dann dadurch einen besonderen Reiz, nach Sopron fahren zu können, die Stadt, die Menschen in Sopron und die Gemeinde kennenzulernen. Ich mag eure Gemeinde, ich hab sie einfach gerne.

Nachdem du dein Amt als Vorsitzende des Pfarrgemeinderates niedergelegt hast, blieb unter anderem die Aufgabe, die Partnerschaft weiterzuführen, in deinen Händen. Was machst du außerdem?

Ja, es sind noch ein paar Pöstchen mehr. Ich bin noch im Geburtstagsbesuchsdienst aktiv, außerdem beim Verteilen des Gemeindebriefes, bei der Pflege des Kirchplatzes und ich übernehme das Auf- und Zuschließen der Kirche – je nach Bedarf. Es sind eigentlich Kleinigkeiten, aber man verliert auf keinen Fall den Kontakt.

Du bist seit langem in der Gemeinde in vielen Dingen aktiv.

Ja, eigentlich seit 2003. Zuvor hatte ich mich schon für den Kirchengemeinderat beworben, kam aber auf die Nachrückerliste. 2000 wurde ich gefragt, ob ich mich nachwählen lassen will, aber in dieser Zeit war die Frage, ob meine Mutter ins Altenheim gehen soll oder wer sie pflegt. Da habe ich es dann verschoben. 2003 wurde dann ein Platz im Kirchengemeinderat frei, und da bin ich nachgerückt. Zuvor kam ich aber schon in das nähere Umfeld der Gemeinde durch eine Meinungsverschiedenheit mit dem Pfarrer, der meinen Sohn konfirmieren sollte. Noch davor war ich schon in die Kirche gegangen, aber einen engeren Bezug hatte ich nicht.

Du bist durch eine Meinungsverschiedenheit der Gemeinde näher gekommen?

Sozusagen. Da gab es ein paar Dinge, die mir ins Auge stachen. Und das war eine Motivation, mich noch mehr einzubringen. Ich kam dann auch mit unseren Kindern Sonja und Philipp regelmäßig in den Gottesdienst, weil ich fand, dass man die Kinder nicht alleine schicken sollte. Einerseits ist es ja unfair, wenn die Eltern ins Bett zurückschlüpfen und die Kinder in der Kirche sein sollen. Andererseits kann man so ja dann auch gemeinsam mit den Kindern über die Predigten sprechen.

Was motiviert dich heute nach zwei Jahrzehnten aktiver Gemeindegemeinschaft in vorderster Reihe dazu, dich in der Gemeinde einzubringen? Du machst das ja nicht einfach nur aus Gewohnheit.

Es bereitet mir Freude. Und ich finde es wichtig, einfach mit der Gemeinde Kontakt zu haben. Die Menschen in der Gemeinde haben einen Ansprechpartner. Du hast es ja selbst miterlebt, dass Gemeindeglieder, wenn sie im Pfarramt gerade niemanden erreichen, dann eben bei mir anrufen. Man wird öfters noch gefragt, und das finde ich schön. Und es berührt mich auch sehr. Die Gemeinde liegt mir am Herzen.

In den letzten zwei Jahren hat Corona das Gemeindeleben bei euch wie bei uns ein bisschen lahmgelegt. Mich würde interessieren, ob es etwas in der Gemeinde gab, was du als Gewinn und Stärkung erlebt hast, auch wenn die Zeit insgesamt nicht leicht war.

Ja. Einmal, dass die Ehrenamtlichen in der Gemeinde aktiv blieben. Ich denke da zum Beispiel an die Frauen aus unserem Besuchsdienst und an die Austräger des Gemeindebriefes. Da war ein großer Zusammenhalt. Alle sagten: „Das machen wir auf alle Fälle weiter! Egal wie. Auch wenn wir nicht mehr zusammensitzen und gemeinsam Kaffee trinken, dann treffen wir uns halt draußen an der Gemeindehaustür oder beim Abholen.“

Und was mich auch wirklich gefreut hat, war Heidis ziviler Ungehorsam. In der Zeit, als keine Gottesdienste gehalten werden sollten, hat Heidi jeden Sonntag in der Kirche eine kurze Andacht angeboten. Sie stand nicht vorne, sondern hat die Andacht von der Bank aus gehalten. Und unsere Organistin sagte, sie übt dann eben sonntags, sodass wir immer auch Orgelmusik dabei hatten. Es gab also jeden Sonntag die Möglichkeit, geistliche Gemeinschaft zu erleben. Dieses Angebot war immer gefragt – es war ein fester Stamm von etwa zwanzig Menschen da – und wir sind immer gerne dorthin gegangen. Heidi war es wichtig, das nicht abreißen zu lassen. Dazu kamen auch immer noch andere, die ein Gespräch mit Heidi suchten.

Du hast Heidi – also Dr. Heidi Buch, die bis Ende 2021 über viele Jahre hinweg die Pfarrerin in Bad Wimpfen war – erwähnt. Anfang Januar trafen wir uns anlässlich ihrer Verabschiedung in den Ruhestand. Wie geht es euch jetzt, da Heidi nicht mehr da ist und noch nicht klar ist, wer ihr Nachfolger wird?

Die Pfarrer aus der Nachbarschaft und ein Ruhestandspfarrer übernehmen alle Dienste. Es finden also alle Gottesdienste statt. Manche von den Gemeindegliedern, die ich bisher traf, waren immer noch den Tränen nahe, dass Heidi jetzt weg ist. Sie wird schon sehr vermisst.

Michaela Schmiedeknecht und
Pfarrerin Dr. Heidi Buch

Aber ich sehe, dass viele zusammenhelfen, um die Zeit jetzt gut zu gestalten, zum Beispiel unsere Kirchengemeinderatsvorsitzende Sabine Klenk-Böttcher und der gesamte Kirchengemeinderat, aber auch Pfarrer Andreas Wißmann, der für einen kleineren Sprengel unserer Gemeinde zuständig ist, ist für uns da.

Was die Amtshandlungen betrifft, gibt es keine Lücke. Natürlich fehlt Heidi auch in der Geschäftsführung und im Kirchengemeinderat. Aber ich denke, es ist vor allem die persönliche Lücke, die Heidi hinterlässt.

Wir denken viel an euch! Was weitergeführt werden kann, sind die persönlichen Begegnungen. Es ist ja inzwischen schon etwas länger her, dass wir uns in größerer Besetzung treffen konnten. Aber wir haben euren Besuch Mitte Juni bei uns vor Augen.

Ich freue mich riesig. Ich vermisse manche Menschen, die ich lange nicht gesehen habe. Und ich hoffe, dass durch die jungen Leute, die auch bei uns für die Partnerschaft aufgeschlossen sind, das Miteinander weitergelebt wird. Man kann gar nichts Besseres tun, als miteinander zu reden, sich zu treffen und Verbindungen und Freundschaften zu knüpfen. Dabei hilft die Tatsache sehr, dass so viele Soproner Deutsch sprechen. Das vereinfacht das Miteinander sehr. Ich hoffe, dass dieses Gefühl der Freundschaft weitervermittelt wird.

Holger Manke

Aufbruch in die Zukunft

Begegnung mit Bad Wimpfenern im Sommer geplant

Seit beinahe 33 Jahren sind die Gemeinden in Bad Wimpfen und Sopron/Ödenburg Partnergemeinden. Nun, Anfang Januar, fuhren Nikoletta Körmندی-Schlögl, Hanna Józsa, Regina Király, Dávid Stinner und Pfarrer Holger Manke – nach einer etwas längeren coronabedingten Auszeit – nach Bad Wimpfen, um an der Verabschiedung von Pfarrerin Dr. Heidi Buch teilzunehmen. Dabei wurden bestehende Kontakte aufgefrischt und neue geschlossen. Der Gemeindeguru Dávid Stinner und Regina Király, Mitglied der Jugendgruppe, berichten darüber, was ihnen diese Partnerschaft bedeutet.

Ehe wir Anfang Januar in Bad Wimpfen waren, hattet ihr beide schon Vorwissen oder Vorerfahrung.

Regina Király: Mein Bruder war vor Jahren mit dem Lyzeum bereits in Bad Wimpfen. Ihm hat es

damals sehr gefallen. Ich war sehr froh, dass ich jetzt auch nach Bad Wimpfen fahren durfte. Erstens war es ein Herzenswunsch, einmal nach Deutschland zu fahren – und zweitens konnte ich dorthin, wo mein Bruder schon war. Das hat mich sehr stolz gemacht.

Dávid Stinner: Ich war schon vor mehr als 25 Jahren in Bad Wimpfen, als ich selbst noch Jugendlicher war und nahm damals auch am Besuch der Bad Wimpfener Jugendlichen in Sopron teil. In jüngerer Vergangenheit waren sowohl mein Sohn als auch ich selbst in Bad Wimpfen. Mir waren weder die Stadt noch die Gemeinde noch die Partnerschaft fremd. Und diesmal fuhr ich wieder gerne mit, da ich Bad Wimpfen als einen schönen, angenehmen Ort erlebe.

Als wir Anfang Januar nach Bad Wimpfen fuhren, lag nach langer Fahrt die Stadt auf dem Berg über dem Neckar vor uns. Welche Gefühle hattet ihr, als ihr in Bad Wimpfen ankamt?

Regina Király und Dávid Stinner mit der „Gründunsurkunde“ der Gemeindeparterschaft mit Bad Wimpfen aus dem Jahre 1989

Dávid Stinner: Es kamen eigentlich schon während der ganzen Hinfahrt viele Erinnerungen an frühere Begegnungen auf. Gemeinsam mit Niki hatten wir uns an Namen und Erlebnisse erinnert, die wir seit den 90er Jahren in unseren Herzen hatten. Aber auch Erinnerungen an Begegnungen in den letzten Jahren wurden wach. Ich hatte das Gefühl, dass ich nicht als Fremder in Bad Wimpfen ankomme, sondern als guter Freund zurückkehre, der weiß, dass er willkommen sein wird, und der sich wohlfühlen wird, weil die Menschen nett sind.

Regina Király: Als du mich fragtest, ob ich nach Bad Wimpfen mitfahren würde, spürte ich, dass so eine Partnerschaft „mein Ding“ sein würde. Für mich war es gar keine Frage, dass ich dabei sein möchte. Ich liebe unsere Gemeinde, ich fühle mich in der Jugendgruppe und in den Gottesdiensten sehr wohl und komme immer gerne ins Gemeindehaus und in

die Kirche. Und ich dachte mir, wenn zwei Gemeinden eine Partnerschaft miteinander pflegen, dann kann das ja nur etwas wirklich Wertvolles sein.

Was hat dich beim Besuch in Bad Wimpfen am meisten berührt?

Regina Király: Ich fand alles schön: die Umgebung, die Stadt, die Kirche. Doch in erster Linie haben mich die Menschen berührt, denen wir begegnen durften. Sie waren uns gegenüber vom ersten Moment an unglaublich freundlich und aufgeschlossen.

Was ist für euch eigentlich der Wert einer solchen Partnerschaft?

Dávid Stinner: Ich denke, für uns als Kirchengemeinde ist die Gemeindeparterschaft mit Bad Wimpfen von unschätzbarem Wert. Sowohl jugendliche, als auch erwachsene Gemeindeglieder haben in den vergangenen Jahren und Jahrzehnten die Partnerschaft getragen und gestaltet. Das sind Verbindungen, die wirklich Bestand haben. Viele Bad Wimpfener haben sich nach Soproner Gemeindegliedern erkundigt, fragten, wie es denen geht, die sie bei früheren Begegnungen kennengelernt hatten. Und es kamen auch bei ihnen die Erinnerungen auf: Sie erzählten, mit wem sie welchen Ausflug gemacht haben und erzählten von einzelnen Erlebnissen. So eine Begegnung dauert ja oft nur wenige Tage, und doch ist das, was man davon in den Alltag mitnimmt, so wertvoll und wird

zur immerwährenden Erinnerung. Doch mehr noch: Eine solche Partnerschaft zeigt sich auch im Gemeindeaufbau: Sie stärkt auch die Zugehörigkeit der Mitreisenden zur eigenen Gemeinde und die Gemeinschaft untereinander innerhalb der Gemeinde. Denn gemeinsam erleben Menschen etwas, was ihren Erlebens- und Glaubenshorizont erweitert.

Regina Király: Mir ist die Gemeinde auch deshalb wichtig, weil ich in ihr immer wieder neue Anstöße bekommen habe, sei es in den Gottesdiensten, in der Konfirmandenzeit, in der Jugendgruppe. Man geht immer irgendwie reicher nach Hause: Man bekommt neue Gedanken, trifft nette Menschen – und mit manchen entwickeln sich sogar Freundschaften. Eigentlich erweitert alles den Horizont, was wir gemeinsam

erleben können. Ich denke, bei Partnerschaftsbegegnungen kann man all das noch etwas konzentrierter erleben, denn es sind besondere Höhepunkte des Gemeindelebens, weil sie sehr viele Eindrücke in kurzer Zeit geben. In Bad Wimpfen begegneten Hanna und ich auch Jugendlichen, die bisher noch nicht in Sopron waren und an einer Partnerschaft mit uns interessiert sind. Wir spürten auch aus diesem Miteinander, dass es uns wirklich wichtig ist, diese Partnerschaft weiterzuführen.

Vom 16. bis zum 19. Juni besteht Gelegenheit hierzu. Für diesen Zeitraum ist der Besuch einer Bad Wimpfener Delegation in Sopron geplant.

Dávid Stinner: Ich denke, nach einer längeren Zeit der Pandemie können wir für den Sommer wieder mutiger in Richtung einer Partnerschaftsbegegnung denken. Es besteht ja die Möglichkeit, sich impfen zu lassen und sich zu schützen – und hoffentlich haben wir im Juni keine hohen Infektionszahlen mehr. Nachdem die Möglichkeiten in den letzten zwei Jahren vielfach eingeschränkt waren, ist es jetzt sicher auch vielen ein Bedürfnis, so langsam wieder in Gemeinschaften, die auch Bad Wimpfen einschließen, zu denken und sich von diesem Miteinander stärken zu lassen. So können wir Mitte Juni ein gehaltvolles und schönes langes Wochenende in Sopron miteinander verbringen.

Dr. Heidi Buch (3. v. l.) dankt Nikoletta Körmeny-Schlögl, Dávid Stinner, Holger Manke, Hanna Józsa und Regina Király für deren Liedvortrag anlässlich ihrer Verabschiedung Anfang Januar 2022 in Bad Wimpfen.

Welche Wünsche habt ihr eigentlich jetzt – mit den noch frischen Eindrücken von der Begegnung mit den Wimpfenern – im Herzen?

Regina Király: Ich hoffe zunächst, dass sich beim Treffen im Juni viele Menschen aus Bad Wimpfen und Sopron wiedersehen oder kennenlernen. Und dass viele erleben, wie wertvoll so eine Partnerschaftsbegegnung ist. Ich freue mich auf das Treffen im Sommer. Und den Bad Wimpfenern wünsche ich,

dass sie bald einen guten neuen Pfarrer finden.

Dávid Stinner: Ich wünsche der Gemeinde auch, dass sie möglichst bald einen guten Pfarrer oder eine gute Pfarrerin findet. Und es wäre natürlich besonders schön, wenn der neue Pfarrer auch offen für die Partnerschaft mit uns wäre und wenn er die Gemeinde in Bad Wimpfen auf einem guten, segensreichen Weg weiterführt und begleitet.

Holger Manke

Besuch aus Bad Wimpfen – Gastgeber gesucht

Von Donnerstag, 16. Juni bis Sonntag, 19. Juni 2022 freuen wir uns auf jugendliche und erwachsene Gemeindeglieder aus unserer Bad Wimpfener Partnergemeinde. Damit die Bad Wimpfener genauer planen können, ist es für uns gut einschätzen zu können, wie viele Gäste wir empfangen können. Hier geht es vor allem um Übernachtung und Frühstück, aber auch gerne um die Teilnahme am gemeinsamen Programm. Alle, die bereit wären, im genannten Zeitraum einen oder mehrere Gäste bei sich aufzunehmen, mögen dies zeitnah Pfr. Holger Manke, der natürlich auch gerne für Rückfragen und weitere Informationen bereit steht, signalisieren. Vielen Dank!

Mein Bibelwort

Teil 37

„Der HERR ist nahe allen, die ihn anrufen.“
Psalm 145, 18

Eigentlich gab es bislang kein Bibelwort, das über meinem Leben steht. Aber die Anfrage, ob ich für diese Rubrik etwas beitragen könnte, hat mich neugierig gemacht. Ich dachte mir, vielleicht finde ich ein Bibel-

wort, das wirklich ausdrückt, was ich fühle. Ich nahm also die Bibel zur Hand und blätterte immer wieder in ihr. Außerdem nahm ich die alten Ausgaben des Christophoros zur Hand und dachte mir: Hier muss ich mal hineinsehen. Wir sammeln den Christophoros zuhause, und ich las frühere Beiträge von „Mein Bibelwort“ durch. Da stieß ich in einer Ausgabe von 2020 auf das Bibelwort, über das Lili Varga schrieb: „Der HERR ist nahe allen, die ihn anrufen.“ Ich dachte mir: Dieses Bibelwort passt zu mir. Das drückt aus, was ich immer fühle und erlebe. Wenn ich in Not bin, dann bitte ich Gott: „Hilf mir!“ Wenn ich gute Dinge erlebt habe, dann denke ich: „Gott sei Dank!“ Und immer spüre ich, dass Gott mir nahe ist.

Ich denke zurück an meine Kindheit. Mein Vater ist bei der Bombardierung gestorben. Er war im Haus und wir waren vor dem Haus auf der Straße und erlebten aus nächster Nähe den Bombentreffer mit, bei dem mein Vater gestorben ist. Das war ein sehr schwerer Moment in meinem Leben, aber darüber hinaus habe ich das Glück, dass ich keine schweren Schicksalsschläge erleben musste.

Meine Großmutter hatte sich, als ich jung war, viel um mich gekümmert und nahm mich auch in die Gottesdienste mit. Damals verstand ich kein Deutsch, aber ich war da. Später, in der Schulzeit, besuchte ich den Religionsunterricht – und das hat mir sehr gefallen. Manche Geschichte wurde uns fast so erzählt wie ein Märchen, und ich konnte eintauchen in die Welt der Bibel und mir alles gut vorstellen. Später, als ich konfirmiert wurde, war ich mit vielen anderen Mädchen in einer Gemeindegruppe – ähnlich der heutigen Jugendgruppe – und wir hatten eine sehr schöne Zeit. Dort habe ich immer meine Verwandten und alle Menschen, die mir wichtig sind, ins Gebet eingeschlossen – und ich spürte auch damals: Gott ist mit mir. In dieser Zeit habe ich auch mehr und mehr verstanden, wer Gott eigentlich ist. Zuvor war ich zwar schon in den Gottesdiensten, aber ich saß dort, verstand aber noch nicht so viel. Dann aber, in meiner Jugendzeit, konnte ich in dieser Gruppe immer über die Sonntagspredigt sprechen. Wir konnten auch Fragen stellen und fühlten immer mehr, was der Glaube eigentlich ist.

Später nach dem Schulabschluss kamen schwere Jahre. In dieser Zeit habe ich sonntags oft Sport getrieben und so bin ich nicht so viel in die Kirche gekommen, wie in meiner Kinderzeit mit der Großmutter, aber Gott hat mich nicht verlassen. Heute denke ich mir, dass ich das Versäumte wieder aufholen möchte.

Ich wurde erwachsen, habe geheiratet – und wieder Glück gehabt, obwohl ich Gott darum gar nicht gebeten habe. Ich habe einen sehr anständigen Mann bekommen, der noch dazu evangelisch ist. Wir haben zwei Söhne, die schön aufgewachsen sind. Und als sie aus dem Haus waren, sagten wir uns: Wir gehen jetzt zurück in unser altes Leben. Und seither kommen wir möglichst jeden Sonntag zum Gottesdienst.

Wann immer ich betete: „Bitte, Gott, hilf mir!“, dann hat er geholfen und war da. Ich traue mich das so auszusagen: Wir haben von Gott Geborgenheit, Hilfe und Beistand bekommen. Und Gott hat uns bis heute ohne große Schicksalsschläge bewahrt. Meine Krankheit, die ich bekam, habe ich gut überwunden. Ich war natürlich erschrocken und habe gebetet: „Gott, gib mir noch ein paar Jahre, damit ich meine Enkelkinder sehen kann.“ Und jetzt bin ich schon bei den Urenkeln und Gott lässt mich noch immer leben. Das ist sehr schön, und ich fühle, dass Gott immer da ist. Jeden Abend bete ich – und mein Gebet wird immer länger, denn die Familie wird immer größer.

Und ich möchte auch noch sagen, dass ich Gottes Nähe auch in der Gemeinde spüre. Ich könnte an den Sonntagen den ganzen Vormittag in der Kirche sitzen und bin begeistert davon, was wir in den Gottesdien-

ten erleben und hören dürfen.

Ich bin froh, dass ich dieses Bibelwort „Der HERR ist nahe allen, die ihn anrufen“ gefunden habe. Ich werde mir dieses Bibelwort jetzt überall aufschreiben. Ich bin dankbar für alles, was Gott für mich getan hat.

Emma Ligeti

„Alle Dinge sind möglich dem, der glaubt.“

Markus 9, 23

Es hat ziemlich lange gedauert, bis ich dieses Bibelwort gefunden habe, als ich im deutschen Konfirmandenunterricht meinen Konfirmationsspruch auswählen sollte. Doch als ich es fand, dachte ich: „Alle Dinge sind möglich dem, der glaubt.“ – Das passt genau zu mir!

Mir gefällt auch die Einstellung dahinter. Wenn ich denke, dass ich eine Schularbeit sicher nicht gut schreiben werde, dann ist die Chance viel größer, dass es genau so kommt und dass sie mir misslingt. Wenn man aber den Gedanken in sich hat: „Das kannst du schaffen!“, dann ist das sehr motivierend, dann kann man auch über sich hinauswachsen und es gehen einem auch manchmal schwere Dinge leichter von der Hand und manchmal wird unmöglich Scheinendes möglich. „Alle Dinge sind möglich dem, der glaubt“, das ist wie eine Stimme in meinem Kopf, die mir sagt: Doch, das kannst du schaffen! Hab nur Mut und Hoffnung und gehe die Herausforderung an!

Ein anderes Beispiel: Ich tanze – und manche Tänze sind sehr schwer. Ich habe manchmal das Gefühl, dass die Erwartungen meine Möglichkeiten übersteigen. Allerdings muss ich ja mit denen, die an Wettbewerben teilnehmen, mithalten, weil die Möglichkeit besteht, dass ich auch irgendwann zu ihnen gehören kann. Da liegt das Gefühl manchmal nahe, dass ich nicht gut genug bin und enttäusche. Und was ist, wenn jemand krank wird und ich beim Wettbewerb einspringen muss und die Gruppe wegen meiner schlechten Leistung schlechter bewertet wird? Auch da tut es mir gut, wenn ich die Ermutigung spüre und ich Kraft bekomme, dass ich doch gut und ge-

eignet bin für die Herausforderungen. „Alle Dinge sind möglich dem, der glaubt.“

Oftmals, zum Beispiel als ich kürzlich bei der Aufnahmeprüfung fürs Gymnasium war, habe ich in mancher Herausforderung gebetet und Gott gebeten, mir zu helfen. Und ich spüre dann, dass er da ist und mir hilft. Dass ich bei der Aufnahmeprüfung keine Aufgabe so richtig schwer fand und ein gutes Ergebnis bekam, ist sicher auch durch Gottes Hilfe möglich geworden.

Für mich gab es ein prägendes Erlebnis in meiner Kinderzeit. Mein Großvater ist gerade in jenem Sommer gestorben, ehe ich eingeschult wurde. Ich konnte mich damals nicht von ihm verabschieden. Ich gelang damals nur bis zum Fenster seines Zimmers im Krankenhaus und schmückte es mit Blumen, damit er doch wieder gesund wird, und habe Bilder für ihn gemalt. Ich hatte gehofft, dass er wieder gesund würde, doch es kam anders. Wie gesagt, ich war noch klein, aber groß genug, dass ich die Endgültigkeit begriff, dass ich verstand, dass ich ihn nie wieder sehen würde.

Ich war sehr traurig und bin es noch immer, wenn ich daran denke. Ich wusste nicht, wie ich diese Traurigkeit überwinden kann. Doch dann bekam ich einen Gedanken geschenkt: Ich stelle mir vor, dass mein Großvater – wie ein Schutzengel – neben Gott sitzt. Und beide schauen von oben auf mich, passen gemeinsam auf mich auf und lenken meinen Weg. Natürlich kann es sein, dass Gott nicht sofort meine Sorgen und meinen Schmerz wegnimmt, aber ich bekomme Kraft, mit der es mir schon etwas besser geht und mit der ich mir selbst auch über manches Schwere hinweghelfen kann. Vielleicht ist der Weg zum Ziel immer noch schwer, aber ich bekomme genügend Ermutigung, um meinen Weg gehen zu können.

Vivien Tóth

„Liebt eure Feinde, und bittet für die, die euch verfolgen.“

Matthäus 5, 44

Als ich Konfirmandin war, bekam ich die Aufgabe, ein Bibelwort als Konfirmationsspruch auszuwählen. Zunächst hatte ich mehrere Bibelworte im Blick, die gut gepasst hätten. Wir haben auch zuhause über die Frage gesprochen, welches Bibelwort geeignet wäre. Und wenn das Gespräch auf das Bibelwort „Liebt eure Feinde, und bittet für die, die euch verfolgen“ kam, dann war die einhellige Meinung, dass es gar nicht so leicht ist, nach diesem biblischen Auftrag zu leben. Es ist eine Herausforderung. Aber eine lohnenswerte. Also, dachte ich mir, probiere ich es damit: Es ist ein lohnenswertes Ziel so zu leben, dass man mit allen Menschen klar kommt, auch mit denen, mit denen es nicht so leicht fällt.

Seit meiner damaligen Entscheidung für dieses Bibelwort, hat sich manche Lebenserfahrung zu diesem biblischen Auftrag gesellt. Ich hatte schon zuvor immer versucht, das Positive im anderen Menschen zu sehen, aber besonders seit meiner Konfirmation ist dieses Bibelwort in mir. Es fällt mir immer ein, wenn ich jemanden nicht so sympathisch finde oder irgendein negatives Erlebnis mit jemandem habe. Dann denke ich mir: Ich sollte es versuchen, ihn auch zu lieben. Wenn sich der andere Mensch auch gerade irgendwie gegen mich stellt, dann denke ich: Er hat ja auch gute und schlechte Tage. Vielleicht gilt das nicht nur mir, was er jetzt macht, sondern hat andere Sorgen, die ihn beschäftigen. Ich weiß ja oft nicht von den Schwierigkeiten im Leben des anderen Menschen, vielleicht braucht ja gerade er jetzt Zuwendung oder jedenfalls keine weitere Ablehnung.

Zwischen einem weniger sympathischen Menschen und einem „Feind“, wie es das Bibelwort sagt, gibt es beträchtliche Unterschiede. Ich denke, es gibt in meinem Leben niemanden, den ich als Feind bezeichnen würde. Doch ich versuche das Bibelwort für mich so auszulegen, dass sich dieser Auftrag auch auf die bezieht, die mir nicht so sympathisch sind. Wenn ich bei jemandem das Gefühl habe, dass ich lieber Abstand halten würde zu ihm, dann kommt mir in den Sinn, dass er doch auch ein Mensch ist wie ich, dass er ebenso lieben kann wie ich. Und warum sollte ich es nicht versuchen, ihn zu lieben und versuchen in ihm das Gute zu entdecken?

Und manchmal kann es ja auch sein, dass man den Eindruck von jemandem hat, dass er einen nicht so besonders schätzt, doch dann kommt ein Zeichen der Wertschätzung und man lernt den anderen anders kennen. Das sind positive Überraschungen. Und vielleicht können wir andere ja auch mit unserer Wertschätzung überraschen und dadurch Beziehungen verbessern.

Réka Körmendy

Engedjétek hozzám jönni...

Készüljünk együtt böjtre és húsvét ünnepére!

Szókereső

H	U	J	Y	J	Y	N	A	G	Y	H	É	T	M	T
N	L	O	Z	R	A	G	X	O	K	Q	B	W	J	P
B	S	Q	N	E	G	Y	V	E	N	Ő	W	A	I	H
D	H	D	N	A	R	H	J	Z	A	S	Z	T	A	Ú
L	E	M	O	N	D	Á	S	V	V	D	S	S	R	S
C	Q	F	O	G	O	P	U	S	Z	T	A	J	X	V
I	K	S	T	Y	K	E	R	E	S	Z	T	Q	I	É
N	X	Í	E	A	Q	G	H	B	K	I	K	Q	H	T
W	W	R	S	L	H	W	O	T	E	X	A	Y	F	X
R	X	S	P	É	D	U	Y	R	N	G	B	J	J	M
W	V	E	P	W	R	Q	K	H	Y	M	V	Ö	J	I
R	X	B	A	U	Y	T	V	Q	É	K	I	Í	J	Z
M	T	N	R	X	N	L	É	Y	R	A	N	N	Z	T
F	T	E	M	P	L	O	M	S	L	A	K	D	B	J
N	X	L	I	O	A	S	C	U	E	T	K	T	Z	D

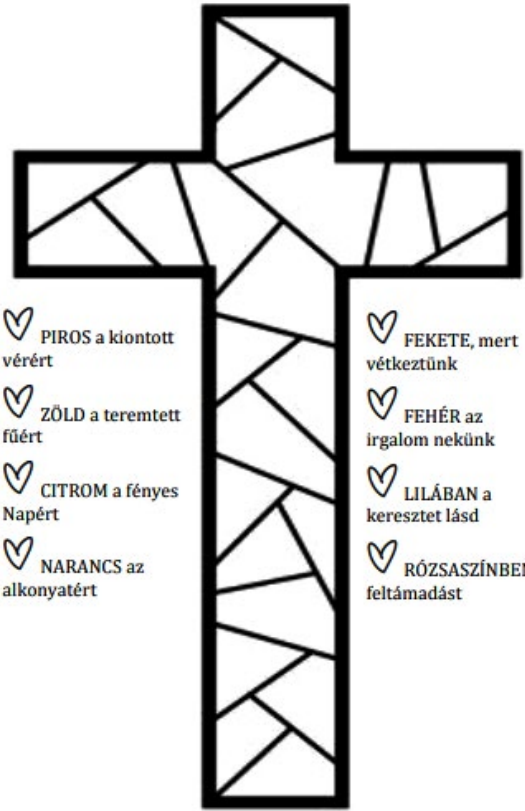
Megtalálod a betűhálóban a szavakat?
 angyal, böjt, húsvét, kenyér, kereszt, kísértés, kő,
 lemondás, nagyhét, negyven, pusztaság, templom, víz

Különbségkereső

Keresd meg! 8 különbség van a két kép között!

Kereszt színező

- ♥ PIROS a kiontott vévérért
- ♥ ZÖLD a teremtetett fűért
- ♥ CITROM a fényes Napért
- ♥ NARANCS az alkonyatért
- ♥ FEKETE, mert vétkeztünk
- ♥ FEHÉR az irgalom nekünk
- ♥ LILÁBAN a keresztet lásd
- ♥ RÓZSASZÍNBEN a feltámadást

Színezd vagy fessd ki a kereszt részleteit a versikében megadott színekkel! Ha elkészültél vele, ragaszd ki az ablakodba! Hirdesse mindenkinek Jézus szeretetét!

Összeállította: Kovácsné Tóth Anna

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn 3,16

Intézményeink életéből

Hírek a Hunyadiból

Vízkereszti csendesnap

Példázatok a Bibliában mottóval tartottuk meg vízkereszt ünnepén a hagyományos iskolai csendesnapunkat. Közös imádsággal, változatos programokkal, feladatokkal, jókedvvel telt a nap.

Farsang és Varázsfuvola

A vírushelyzet a szokásos farsangi forgatagot is átalakította. Ennek ellenére sikerült egy változatos, színes, jó hangulatú farsangi délelőttöt szervezni mind az alsósoknak, mind a felsősöknek. Az alsósok még nagy lelkesedéssel öltöztek be, a felsőre ez már nem annyira igaz, de itt is láttunk sok ötletes, vicces jelmezt. Kézműveskedés, tánc, eszem-iszom, dinom-dánom, sok közös játék, érdekes, humoros előadás a farsangról színesítette délelőttünket.

Iskolánkban járt Wendler Attila magánénekes, a Magyar Állami Operaház tagja. Mesét mondott nekünk-gyerekeknek, felnőtteknek- a szerelemről, a testvériségről, a bölcsességről és természetesen a Varázsfuvoláról. Wolfgang Amadeus Mozart Varázsfuvola c. operájának meséjét és zenei részleteit láthattuk, hallhattuk.

Hegedűsné Kendeh Tünde

Könyvajánló

Gyere velünk a Biblia korába! (Vitális Ilona – Gaál Éva)

Vitális Ilona – Gaál Éva

GYERE VELÜNK A BIBLIA KORÁBA!

Otthon, mesterségek, foglalkozások

A szerző egy kislány és családján keresztül kalauzol el minket a Biblia korába. Jónát, az izraeli kislányt, minden érdekli. Apja, anyja és nagyapja szívesen válaszol kíváncsi kérdéseire, de nagyobb testvéreitől, rokonaitól és a különböző foglalkozású mesteremberektől is sok mindent megtanul a Biblia korabeli életről.

Jóna segítségével pedig az ifjú olvasó is könnyedén és természetesen pillanthat be az akkori emberek hétköznapjaiba, mindennapi tevékenységeibe, szokásaiba.

Szülők és gyermekeik a közös olvasás által olyan ismeretekhez juthatnak, melyek nagyban segíthetik a bibliai történetek jobb megértését.

Őri Katalin

GYÜLEKEZETI KÖNYVVÁSÁR

Szeretettel várjuk a Testvéreket a hónap első vasárnapján templomunk előterében, istentiszteletek előtt és után!

BÖJTI KÖNYVVÁSÁR ALKALMAK:
március 6. és április 3.

Cseri Kálmán: Emberek a kereszt körül

Kik voltak jelen Jézus Krisztus szenvedésénél és halálánál? Hogyan viselkedtek egyenként és a tömegben? Miképpen hatott a szemtanúk életére, ami a Golgotán történt? Júdás. Kajafás. Péter. Pilátus. Heródes. Barabbás. A sokaság. A lator. A százados. János. Miképpen hat a mi személyes életünkre, ha megérkezőnk a kereszthez?

Szeretettel ajánljuk az írást böjti elcsendesedéshez!

Őri Katalin

Cseri Kálmán: Sorsfordító imádságok

Milyen az igazi imádság? Meg lehet azt tanulni? Mi a célja? Van-e értelme? És egyáltalán kinek van arra ideje? Érdemes-e erről gondolkodni, beszélni, amikor a kevés szabadidőt olyan sok színes programmal lehet kitölteni? De ha mégis elkezdené valaki, mikor, hogyan, mennyit kell imádkoznia? – megannyi kérdés merül fel. A könyv nem receptkönyv az imádsághoz, sokkal inkább tanúságtétel az imádkozók személyén keresztül arról, hogy az imádságnak igenis van célja és értelme.

Őri Katalin

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **szerdai bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a kisteremben (március 16-án elmarad)
- **barkácskör** minden pénteken 15 órakor a társalgóban (április 15-én, nagypénteken elmarad)
- **ifi-Jugendgruppe** csütörtökönként és péntekenként felváltva 18 órakor az ifiteremben
- **női imaóra** március 3-án, 17-én, április 7-én és 21-én, csütörtökön 19 órakor a klubszobában
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) március 7-én és április 4-én, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **Glaubensgesprächskreis** március 4-én és április 1-jén pénteken 15.30-kor a lelkeszi hivatalban

- **baba-mama kör** március 2-án, 16-án, április 6-án és 20-án, szerdán 10 órakor az ifiteremben. (A járványhelyzet változást hozhat, kérjük, az alkalom előtt érdeklődjének a bmksopron@gmail.com címen.)
- **gyerek-istentiszteleti teház** április 10-én, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **Fifi (fiatal ifi)** március 12-én szombaton 9.30-kor a kisteremben
- **bábcsoport** március 5-én és április 2-án, szombaton 10 órakor a kisteremben
- **Kindergruppe** március 9-én, 23-án, április 13-án és 27-én, szerdán 16.30-kor a kisteremben

Március 16. szerda és 18. péntek között lehet regisztrálni a Hunyadi iskola szeptemberben induló 1. évfolyamára.

Március 19-én, szombaton délelőtt egyházmegyei hittanversenyt tartunk.

Március 26-án, szombaton 18 órakor Bach-koncert lesz a gyülekezeti ház nagytermében.

Április 1-jén, szombaton 8 és 12 óra között jótékonysági ruhavásárt tartunk.

Egyéb programok

BÖJTI EVANGÉLIZÁCIÓS SOROZAT A JELENÉSEK KÖNYVÉRŐL

NAPKELTE ELŐTT

Igehirdető: Gáncs Péter nyugalmazott ev. püspök

MÁRCIUS 17. CSÜTÖRTÖK 18 ÓRA
MÁRCIUS 18. PÉNTEK 18 ÓRA
MÁRCIUS 19. SZOMBAT 18 ÓRA
MÁRCIUS 20. VASÁRNAP 8 ÉS 10 ÓRA

AZ ESTI ALKALMAK HELYSZÍNE
A GYŰLEKEZETI HÁZ NAGYTERME
(SZÍNHÁZ U. 27.)

Gyermekfoglalkozást biztosítunk

Soproni Evangélikus Egyházközség

Gyülekezeti nap 2022

Őszintén reméljük, hogy az idei évben újra gyülekezeti napot tudunk rendezni. Amennyiben a koronavírus-járvány hullámai alábbhagynak, 2022. május 15-én vasárnap nap közben színes programokkal és komoly tartalommal rendezendő napon találkozhat a gyülekezet ap-

raja-nagyja. A minden korosztályt megmozgató programból részleteket következő lapszámunkban és hirdetéseinkben fogunk ismertetni. Sokszínű gyülekezetünk találkozására Isten áldását kérjük!

Pelikán András

Evangélikus hitoktatás

A következő hetekben lehet jelentkezni evangélikus hittanra a 2022/23-as tanévre! Órarend szerinti evangélikus hittanórákat tartunk az egyházi és állami iskolákban egyaránt. A szeptemberben iskolát kezdő gyerekek

hitoktatásáról az iskolai beiratkozáskor (április közepén) kell nyilatkozniuk a szülőknek, a felsőbbévesek évenként válhatnak csoportot, szüleik május 20-áig nyilatkozhatnak erről az iskolákban. Az evangélikus hitoktatásban részt vehetnek meg nem keresztelt vagy más felekezet templomában keresztelt diákok is, mindenkit szívesen látunk hittancsoportjainkban! További információ: <https://hitoktatás.lutheran.hu/tajekoztato-gyik/index.html>

ÉTELEK A BIBLIÁBAN

NAPKÖZI GYEREKTÁBOR

A SOPRONI EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZETBEN

2022. JÚNIUS 27. - JÚLIUS 1.+3.

A GYŰLEKEZETI HÁZBAN

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2022. böjt–húsvét

március 6. (böjt 1. (Invocavit) vasárnapja)	március 31.
8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	17.00 úrvacsorás Wochenpredigt: Holger Manke
9.00 német: Holger Manke	április 3. (böjt 5. (Judica) vasárnapja)
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András	8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Dr. Tóth Károly	9.00 német: Holger Manke
15.00 Balf: Dr. Tóth Károly	9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
16.00 kórházkápolna: Dr. Tóth Károly	10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás): Pelikán András
március 10.	15.00 Balf: Pelikán András
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke	16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Pelikán András
március 13. (böjt 2. (Reminiscere) vasárnapja)	április 7.
8.00 magyar: Pelikán András	17.00 Wochenpredigt: Holger Manke
9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke	április 10. (virágvasárnap)
9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András	8.00 magyar: Pelikán András
10.00 magyar (személyes áldással): Pelikán András	9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
15.00 Balf: Pelikán András	9.00 gyerek-istentisztelet: Pelikán András
16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András	10.00 magyar (személyes áldással): Pelikán András
március 17.	15.00 Balf: Pelikán András
17.00 Wochenpredigt: Holger Manke	16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András
18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Gáncs Péter nyugalmazott püspök	április 14. (nagycsütörtök)
március 18.	17.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Gáncs Péter nyugalmazott püspök	18.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
március 19.	április 15. (nagy péntek)
18.00 böjti evangélizációs sorozat a nagyteremben: Gáncs Péter nyugalmazott püspök	8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
március 20. (böjt 3. (Oculi) vasárnapja)	9.00 német (úrvacsorás): Holger Manke
8.00 magyar: Gáncs Péter nyugalmazott püspök	10.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András
9.00 német: Gertraud Winter	18.00 magyar (passióolvasással és csatlakozó úrvacsorával): Dr. Tóth Károly
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly	április 16. (nagy szombat)
10.00 magyar (úrvacsorás): Gáncs Péter nyugalmazott püspök	14.00 német a temetőkápolnában: Holger Manke
15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András	15.00 magyar a temetőkápolnában: Pelikán András
március 24.	április 17. (húsvétvasárnap)
17.00 Wochenpredigt Holger Manke	5.15 magyar (úrvacsorás): Hegedűs Attila
március 27. (böjt 4. (Laetare) vasárnapja)	8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): teológushallgató (szupplikáció)	9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
9.00 német (áldozati gyűjtéssel): teológushallgató (szupplikáció)	10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly	15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): teológushallgató (szupplikáció)	16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
15.00 Balf: teológushallgató (szupplikáció)	április 18. (húsvéthétfő)
16.00 Fertőszentmiklós: teológushallgató (szupplikáció)	8.00 magyar (úrvacsorás): Pelikán András

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás. A fenti rend a koronavírus-járvány miatt változhat.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 350 példányban.
Várható következő megjelenés: 2022. húsvét, Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly
9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895